"Vă spun că de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 39-40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naţionalist ortodox
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 14, **OCTOMBRIE 2004** Apare la jumătatea lunii 7 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

EXERCIŢIU DE DISCIPLINĂ LEGIONARĂ

De ani de zile toată suflarea legionară din ţară şi din străinătate este frământată de o întrebare absolut legitimă: *"Cu cine să votăm?"*

Discutăm între noi, suntem întrebaţi prin scrisori sau telefoane din diaspora: *"Ce s-a hotărât în legătură cu acest subiect?"*

Poate chiar din primăvară sau din iarnă, în perspectiva alegerilor anului 2004, Adunarea Înţelepţilor Legiunii, **Senatul, a abordat în repetate rânduri acest subiect.**

Timpul a trecut şi iată, **la sfârşitul lui septembrie trebuie să tragem o concluzie.**

Primul lucru care trebuie analizat este existenţa - sau nu - a unui partid în viaţa politică românească, ce s-ar apropia ca ideologie şi ca program de guvernare de Mişcarea Legionară.

Prezenţa noastră ar fi înlăturat, desigur, orice dilemă, dar nedreptatea şi domnia necredincioşilor abuzivi şi hrăpăreţi care controlează de zeci de ani viaţa acestui popor, ne-au situat, deocamdată, în afara legii.

Despre partidele şi alianţele ce îşi revendică accederea la guvernare sunt puţine de spus: unii şi-au dat proba în zece ani, în care au adus ţara în sapă de lemn, comunişti cosmetizaţi, disciplinaţi în interior, cu şcoala şi experienţa moştenită de la *P.C.R.*, şi cadrele de bază recrutate dintre foştii nomenclaturişti sau securişti din linia întâia sau a doua. Aceştia sunt *P.S.D.* şi ocupă poziţia din stânga a eşicherului politic.

Partidul Democrat, de aceeaşi orientare, şi-a dat proba în special în guvernarea cu *C.D.R.*, când a făcut tot ce i s-a ordonat pentru a compromite partidele de dreapta.

Liberalii, prin tradiţie socotiţi ca partid de dreapta, au aplicat tot aceeaşi politică în care doctrina şi vechile idealuri au fost abandonate pentru interese personale, la acest capitol făcând toţi cauză comună, transformând ţara, aşa cum spunea Căpitanul, în moşie personală, şi pe români în vite de muncă.

Diferenţele de ideologie între actualele partide de pe scena politică a ţării sunt greu de identificat, dar, oricum, nu au nici o importanţă, căci comportamentul celor ajunşi la guvernare nu are nici o legătură cu principiile declarate sau cu angajamentele ori promisiunile făcute.

În principiu, lupta noastră a fost totdeauna împotriva comunismului, a inventatorilor lui şi a celor care, sub o formă sau alta, îl promovează. Să vă spun o vorbă de *"huhăm"*: **Dvs. nu observaţi că toate partidele, dictaturile, formaţiunile politice care au încercat să suprime fizic sau mediatic Mişcarea Legionară, au fost şi sunt subordonate unor interese străine,** punând ţara zălog numai pentru a putea să se îmbogăţească ei şi ai lor? Ba Apusului în perioada interbelică, ba ruşilor după război; iar acum nu mai contează: cine dă mai mult, acela este stăpân.

Dacă cifra de 35 miliarde de dolari care se vehiculează ca datorie externă este reală (nu am auzit demult o cifră oficială), înseamnă că mai avem foarte puţin şi creditorii ne vor spune şi câte felii de pâine să mâncăm pe zi.

Iată răspunsul la această întrebare: **nu există nici un partid în viaţa politică românească, mai mic sau mai mare, care să se identifice cu ideologia legionară.**

Ştiu că voi provoca proteste vehemente ale simiştilor, dar diferenţele între simişti şi legionari sunt atât de mari şi de esenţiale, încât orice comentariu pe temă la această oră este de prisos. Măcar atât cât să înţeleagă tot prostul: fac o comparaţie - poate exagerată ca proporţii, dar merită să exagerez: cum s-ar numi nişte creştini care ar susţine că, oricine vreţi dvs. după Mântuitor, ar avea merite mai mari decât Iisus Christos? Ar putea fi numiţi creştini? Zilele trecute am fost iar întrebat, pentru a nu ştiu câta oară: *"Dar ce, simiştii nu sunt legionari?" Nu, nu sunt legionari!!* Legionari făcuţi prin depunerea unui adeziuni? Haida de! Să fim serioşi! Toate acestea în legătură cu *Partidul "Pentru Patrie"*: a da votul acestui partid ar fi egal cu a legitima apartenenţa lui legionară. Am respins şi vom respinge motivaţia că a fost singura şansă de a fi acceptat juridic: **lupta Mişcării Legionare nu este şi nu va fi de a mai forma un partiduleţ anonim pe lângă atâtea altele, în umbra deasă a interdicţiilor comuniste.**

Mişcarea Legionară îşi va câştiga dreptul, cu orice sacrificii, la o prezenţă legală, absolut logică şi normală într-o lume cât de cât normală. ***(continuare în pag. 2)***

Nicador Zelea Codreanu, senator legionar

ELITA ÎN MIŞCAREA LEGIONARĂ

Am întâlnit adesea tipul de intelectual ros de dileme, care nu mai poate să creadă decât în atotputernicia materiei pe care o palpează.

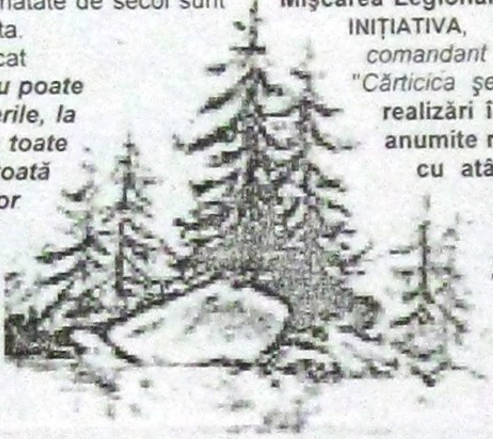
Am întâlnit tipul intelectualului gelatinos, "universalist", care se scutură cu oroare de "prejudecăţile creştine", "naţionale", "limitate", care se strâmbă când aude de ordine.

În fine, întâlnim zilnic, cu toţii, genul de intelectual famelic, incapabil să aibă o atitudine şi să existe cu adevărat.

Problema nu e nouă: de-a lungul timpului, pe acest tip fals de intelectual ungurii l-au convins că românul e "necivilizat", ruşii - că nu e "progresist", evreii - că e "şovin", iar acum, americanii, de toate acestea la un loc.

Dar orice naţie este condusă prin intelectualitatea ei, prin elită.

O elită falsă, degenerată, vânzătoare de ţară, va conduce naţia respectivă, inevitabil, spre prăbuşire şi dispariţie. În acest sens, rezultatele guvernării României din ultima jumătate de secol sunt grăitoare pentru oricine, de aceea nu voi insista.

Împotriva acestui dezastru s-a ridicat Mişcarea Legionară. Căpitanul spunea că "***Nu poate trăi pe lume o naţie dispusă la toate părerile, la toate atitudinile, la toate schimbările şi la toate compromisurile***" şi că "***Toată inteligenţa, toată învăţătura, toate talentele, educaţia, nu vor servi la nimic, dacă vom fi mişei***".

De aceea duşmanii acestui popor îndelung răbdător care nu vrea să piară odată pentru a lăsa locul altora, il sperie acum cu Mişcarea Legionară care, fiind autoritară, bazată pe disciplină şi ordine, va anula libertatea şi va distruge personalitatea.

Şi aşa oamenii, terorizaţi de ideea de libertate, se trezesc susţinând exterminarea ideilor (legionare), instaurând astfel, de fapt, cea mai cruntă dintre dictaturi: aceea a delictului de opinie, şi pierzând tocmai invocata libertate prin înclinarea în faţa tuturor sugestiilor străine fără a fi conştienţi măcar!

Dar Mişcarea Legionară a fost (şi este) o organizaţie de elită.

Pentru a combate cele două aserţiuni false (că Legiunea distruge personalitatea şi anulează libertatea), nu voi exemplifica prin marile personalităţi la nivel naţional care au îmbrăţişat ideile legionare (Nae Ionescu, Mircea Eliade, Radu Gyr, Petre Ţuţea, Lucian Blaga, Traian Brăileanu ş.a.), despre care nu se poate spune, în nici un caz, că ... n-ar fi avut personalitate!!

Mă voi limita să trec în revistă, sumar, doar câteva aspecte:

Prima condiţie pentru a putea deveni legionar este să fii om de caracter, pentru că aici nu este loc pentru oameni fără "sănătate interioară"; oportuniştii, oamenii fără scrupule, laşii, hoţii, mincinoşii, leneşii, nechibzuiţii, intriganţii, nu au ce căuta. **Ori un om nu poate fi "anulat ca personalitate" pentru că se încadrează în nişte norme morale şi creştine!**

Apoi, nimeni nu poate fi şef în Mişcarea Legionară decât în măsura în care poate cuceri şi organiza; stâlpul organizaţiei este şeful de cuib, adică o persoană care este capabilă să adune în jurul său un număr de oameni pe care să-i conducă spre obiectivele legionare. **De altfel, cea mai importantă calitate a unui şef din Mişcarea Legionară**, fie el simplu şef de cuib, este considerată INIŢIATIVA, "*cea mai frumoasă floare pe care un comandant o poate purta*" (Corneliu Zelea Codreanu - "*Cărticica şefului de cuib*"). **Iar dacă pentru a obţine realizări în viaţa personală trebuie să ne impunem anumite restricţii, anumite norme etice, o disciplină, cu atât mai mult într-o organizaţie trebuie să existe disciplina pentru atingerea obiectivelor:** "*Disciplina este chezăşia biruinţei, pentru că asigură unitatea efortului.*"; "*Disciplina nu înjoseşte, pentru că te face biruitor. Şi dacă biruinţele nu se pot câştiga decât cu jertfă, disciplina este cea mai mică dintre toate jertfele pe care un om poate să le facă pentru victoria neamului său.*" (Corneliu Zelea Codreanu)

Închei afirmând că elita legionară a făcut întotdeauna dovada jertfei pentru binele neamului românesc. De aceea, într-un stat legionar, bazat pe dreptate, moralitate, vitejie şi onoare, în care tocmai elita conducătoare este cea care se jertfeşte, **nu se poate vorbi de anularea libertăţii** şi nu poate exista nici o contradicţie între interesele neamului şi ale cele individului. Cu o singură condiţie: individul să se comporte ca român, iar nu ca duşman!

Nicoleta Codrin

EXERCIŢIU DE DISCIPLINĂ LEGIONARĂ (continuare din pag. 1)

Dar, până atunci, putem să folosim dreptul de vot? Putem să stoarcem o picătură de folos din el?

Eu spun că da, dar vă pot spune nu în două cuvinte, ci în mai multe: 1. **Absenţa de la vot favorizează** partidele mari şi bine organizate, adică *P.S.D.*; 2. **Trebuie deci să votăm. Dar cu cine?**

P.R.M. - anexa *P.S.D.*, **care, fapt bine cunoscut, a fost creat de tov. Iliescu pentru a putea să controleze electoratul naţionalist**; *P.U.R.* - cu acelaşi tată; *PNŢ-CD* - tremură că ar putea fi bănuit de relaţii cât de vagi cu noi.

Dintre partidele mai mici, recomandarea noastră ar trebui să se îndrepte spre unul care să aibă următoarele calităţi:

a) **Să nu fi fost la guvernare**, căci lumea este sătulă şi lămurită;

b) **Să nu poată fi acuzat de simpatii legionare;**

c) **Să aibă un lider care nu a avut timp să se compromită;**

d) **Acest lider, direct sau indirect, să nu fi avut nici un contact cu noi, pentru a înlătura orice fel de suspiciuni legate de avantaje financiare.**

După această lungă paranteză, revenim la întrebarea care ne preocupă: **există un electorat legionar?**

Noi avem convingerea că da!

Problema este însă că nimeni nu a încercat, de zeci de ani, să redeştepte conştiinţa existenţei lui; această conştiinţă însă trebuie educată prin exerciţiu şi disciplină.

Anul acesta vom face prima repetiţie (cum ar fi repetiţiile pentru o defilare).

Vor apare, desigur, glasuri care vor socoti inutil acest demers, motivând că lipseşte "obiectul muncii". Acestora le voi răspunde că dacă nu îţi poţi menţine deprinderea mergând la vânătoare, te mulţumeşti să tragi cu puşca în cutii de conserve.

Se pune şi a doua problemă: cum verificăm rezultatele testului? Ideal ar fi un control numeric, lucru imposibil de realizat. Există totuşi nişte date ce îţi pot da un oarecare răspuns la întrebare: comparaţia numărului de voturi de la locale şi de la generale. Monitorul Oficial dă cifrele exacte preluate de la Biroul Electoral Central. Se poate răspunde că eventualul spor are alte motivaţii; la fel însă cum se poate presupune şi o evoluţie negativă.

Din punctul nostru de vedere, mai important decât rezultatul este exerciţiul.

În perspectiva viitorului apropiat trebuie reclădită, în mintea şi în conştiinţa oamenilor, existenţa unui electorat legionar. Subliniem că se referă în special la simpatizanţi.

Ecoul acestui articol-apel este desigur limitat prin tirajul "de buzunar" al revistei noastre, dar şi de lipsa posibilităţilor de a face cât de cât o campanie electorală; de aceea, această directivă trebuie transmisă de la om la om.

În final, care este partidul pentru care votăm: Partidul "*Noua Generaţie*". Pe lângă faptul că se încadrează în condiţiile prezentate mai înainte, liderul său este un creştin adevărat, cu frica lui Dumnezeu, ctitor de Biserici, care nu a început să îşi facă cruci de circumstanţă în faţa camerelor de luat vederi, după 1989.

Nu trebuie însă să pierdem din vedere că avem în perspectivă şi alegerile prezidenţiale: deci, **în afară de un partid, trebuie să votăm şi un eventual preşedinte al ţării. Aici vom lua în consideraţie omul, fără a ţine cont de partidul căruia îi aparţine.** Acest om a fost ales datorită **calităţilor sale excepţionale de gospodar: nu ne trebuie măscărici sau sforari.**

Acest om este Gh. Ciuhandru, primarul ales de timişoreni din 1992 încontinuu, până în acest moment.

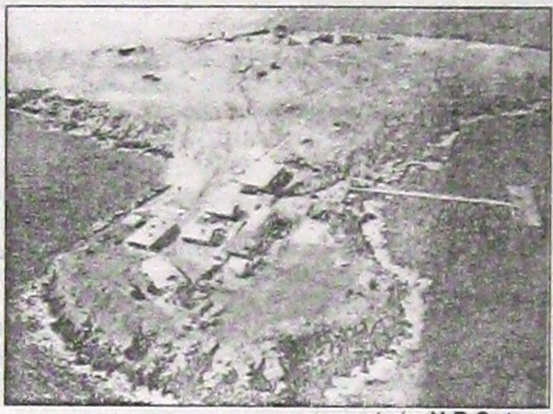
Legionari şi simpatizanţi de oriunde, "Gornistul" sună adunarea! Acesta este primul pas!

ROMÂNIA TREBUIE SĂ DENUNȚE TRATATUL CU UCRAINA

Prin semnarea tratatului de frontieră de către Ion Iliescu, România a pierdut definitiv și insulele Dalerul Mare, Dalerul Mic, Tătaru și altele vreo cinci. "Grindurile nou formate la gurile Dunării nu au nici un statut juridic", declară ambasadorul Aurel Preda, specialist în Drept internațional din cadrul Direcției Afaceri Juridice din MAE.

Discuția despre Canalul Bâstroe nu este încă fundamentată juridic întrucât ucrainenii sapă deocamdată pe teritoriul lor. Abia când săpăturile vor ajunge pe Brațul Chilia, vor fi afectate direct interesele României. Frontiera este aceeași stabilită de un desant sovietic în iunie 1940, chiar în perioada când România era bombardată cu ultimatumuri de la Kremlin. Chilia se va vărsa exclusiv prin canalul Bâstroe. Astfel, am rămas cu frontiera pe gârla Musura-Musuna, care se varsă în Golful Musura, în curs de secare.

INSULA ȘERPILOR constituie un elocvent exemplu de încălcare a dreptului internațional de către cei care au stăpânit sau stăpânesc pe nedrept acest teritoriu românesc.

Din punct de vedere al istoriei României, care la 1 Dec. 1918 și, ulterior, prin Tratatele de Pace de la Paris (1919-1920) își **recăpăta vatra sa firească și devenea - nu mare sau mică - ci stăpână pe integritatea sa teritorială**, rapturile ulterioare, inclusiv al Insulei Șerpilor, constituiau o încălcare flagrantă a dreptului internațional, a dreptului natural și istoric al poporului român.

Prin prisma evenimentelor din anii 1989-1990, perspectiva istorică poate comporta și o îndreptare - sub diverse forme - a încălcărilor respective, a dictatului forței prin care România a fost privată de unele din teritoriile sale, a abuzurilor marilor puteri. Este cazul Insulei Șerpilor, mai ales ca urmare a pretențiilor Ucrainei de "a legifera" controlul său și asupra a 12 mile marine, a platoului continental în care este interesată și din punct de vedere economic. **În cele ce urmează se încearcă expunerea unei schițe în acest sens.**

Istoria statutului juridic al Insulei Șerpilor

Atât timp cât, juridic, Insula Șerpilor s-a aflat între granițele României - ținând seama că ea a fost, dintotdeauna, un teritoriu românesc - a funcționat forța dreptului, iar atunci când ea s-a aflat sub turci, ruși sau, ca în prezent, sub stăpânire ucraineană, a funcționat dreptul forței.

Istoric, din punct de vedere al apartenenței Insulei Șerpilor la o țară sau alta, trebuie avut în vedere că ea a urmat, de regulă, soarta gurilor Dunării, astfel că orice analiză a problemei, din orice punct de vedere, trebuie să țină seama de strânsa dependență a statutului acesteia de cel al gurilor Dunării, al soclului continental al Dobrogei, din care a făcut parte.

Prin actul de la 1 Dec. 1918, prin tratatele de la Paris (1919-1920), situația juridică a Insulei Șerpilor a rămas neschimbată, ea aparținând României întregite, care intrase în granițele sale firești și istorice.

Situația juridică a Insulei Șerpilor a rămas neschimbată la sfârșitul primului război mondial. **Nu au avut loc modificări nici după ultimatumul U.R.S.S., de la 28 iunie 1940 (România a cedat forțat Basarabia; insula în discuție nefiind menționată).**

Tratatul de la Paris (1947), impus de invingătorii celui de-al doilea război mondial, stabilea că frontierele României cu U.R.S.S. sunt cele fixate în 1940 (deci, Insula Șerpilor aparținea tot României).

Ulterior, la 4 febr. 1948, s-a încheiat *Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală romăno-sovietic*, prilej cu care s-a stabilit ca părțile să procedeze la fixarea frontierelor (delimitarea și demarcarea acestora). În acest sens, la aceeași dată, a fost semnat Protocolul referitor la precizarea parcursului liniei frontierei de stat între Republica Populară Română și Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, document semnat de dr. Petru Groza și V. Molotov. În acest cadru, în cursul primei operațiuni, delimitarea, nu au apărut probleme. **Dar la demarcarea pe teren a frontierelor, mergându-se pe talvegul brațului Chilia, la un moment dat s-a luat drept curs al brațului o porțiune ce prelungea linia frontierei la sud de Insula Șerpilor, un canal, iar în procesul-verbal de descriere a traseului s-a menționat trecerea acesteia la fosta U.R.S.S. (la fel s-au mai pierdut și alte câteva insulițe pe brațul Chilia, în zona Brăilei).** Discuțiile ulterioare, la nivel înalt, au scos în evidență intenția fostei U.R.S.S. de a lua României Insula Șerpilor în vederea folosirii ei în scopuri strategico-militare în zonă, ca punct de supraveghere. **De atunci, cartografia sovietică a menționat insula respectivă sub jurisdicția fostei U.R.S.S., în timp ce cartografia românească a evitat, prin mijloace tehnice, menționarea sa în hărțile publice. De reținut că, în hărțile tipărite la Chișinău apărea această insulă, însă fără a specifica a cui este.**

Insula Șerpilor a ajuns sub jurisdicția U.R.S.S. prin semnarea Protocolului privind traseul frontierei de stat între România și U.R.S.S. Acest protocol a fost semnat la 4 febr. 1948, de Petru Groza și Veaceslav Molotov și stabilește că *"Insula Șerpilor, situată în Marea Neagră, la răsărit de gurile Dunării, intră în componența U.R.S.S."* (**deci, până atunci nu intrase; apartenența ei la România nu fusese afectată nici de Pactul Ribbentrop-Molotov, nici de Tratatul de pace din 1947**).

La 23 mai 1948, se încheie un document tehnic, un ***proces-verbal*** **semnat de N.P.Sutov, prim-secretar la Ambasada U.R.S.S. din București și Eduard Mezincescu, ministru plenipotențiar**, prin care se consemnează că *"Insula Șerpilor a fost înapoiată U.R.S.S. de către R.P.România și încadrată în teritoriul U.R.S.S."*. Prin acest proces-verbal, semnat chiar pe insula în discuție, se corectau termenii *"în favoarea U.R.S.S."* **Astfel, "*se înapoia*" ce nu fusese niciodată al U.R.S.S., așa cum am arătat (nici măcar împrumutat sau cedat de România).**

Din punct de vedere juridic, cele două înțelegeri bilaterale sunt și rămân neconstituționale. Nu se puteau ceda porțiuni din teritoriul românesc, fără aprobarea unui asemenea act din partea Parlamentului, care nu a ratificat niciodată Protocolul după semnarea lui în 1948. Astfel de înțelegeri internaționale nu intrau în vigoare de la data semnării, ci numai după ratificarea lor de parlamentele părților contractante. În astfel de situație este și procesul-verbal semnat la 23 mai 1948 pe Insula Șerpilor. **Deci, din punct de vedere al dreptului constituțional al României, ambele documente sunt nule și neavenite. De jure, Insula Șerpilor nu a fost înstrăinată, date fiind situațiile înregistrate (neratificarea protocolului de către parlamentele României și U.R.S.S.).** La 25 nov. 1949, printr-un *proces-verbal*, s-a stabilit frontiera româno-sovietică pe canalul Musura, aflat la vest de Brațul Chilia.

În urma dezmembrării fostei U.R.S.S., Insula Șerpilor a fost preluată de Ucraina, care a moștenit tratatele în stadiul în care se aflau la data succesiunii. Ucraina, făcând uz de decizia ca apele sale teritoriale să fie de 12 mile (aproximativ 20 km), a început o serie de activități în zonă și nu a ținut seama de necesitatea punerii de acord cu partea română.

Ținând cont că Insula Șerpilor se află la cca. 50 km de mal, între apele teritoriale române și ucrainene, între ele rămâne practic o zonă nesemnificativă (de 10 km) a cărei importanță crește având în vedere perspectiva exploatării economice viitoare.

Insula Șerpilor a devenit o piedică neașteptată în activitatea de elaborare a Tratatului politic dintre România și Ucraina.

Oficial, negocierile, la nivel de experți, între România și Ucraina, pentru reglementarea raporturilor de bună vecinătate, au demarat în martie 1995, convenindu-se asupra următoarelor documente politico-juridice:

- Tratat cu privire la relațiile de bună vecinătate și cooperare;
- Declarație comună a președinților celor două state;
- Document cu privire la principiile și liniile directoare pentru Tratatul referitor la regimul frontierei de stat comune, inclusiv pentru înțelegeri corespunzătoare pentru delimitarea spațiilor marine.

Aceste documente bilaterale ar trebui, în opinia diplomației române, să pună în termeni reali raporturile dintre România și Ucraina, conform și dorințelor exprimate, încă din perioada 1990-1991 de către partea română, de a dezvolta relațiile dintre cele două țări.

În plan declarativ, până la începerea negocierilor româno-ucrainene, la 29 nov. 1991, în Declarația Guvernului României se arată: *"Dorința de a dezvolta legături româno-ucrainene reciproc avantajoase nu implică recunoașterea încorporării în noul stat independent a nordului Bucovinei, Ținutului Herța, Ținutului Hotin și a județelor din sudul Basarabiei, ce au fost alipite cu forța la U.R.S.S. și incluse apoi în structura teritorială a Ucrainei, pe baza Pactului Ribbentrop-Molotov"* (n.n. - la nivelul M.A.E., România a prezentat conducerii U.R.S.S. considerentele sale potrivit cărora Insula Șerpilor a intrat în posesia U.R.S.S. ca urmare a unui protocol impus). **Rezultă, deci, patru puncte în litigiu: Bucovina de Nord, Basarabia de Sud, Ținutul Herței și Insula Șerpilor. După părerea României, primele trei au fost încorporate Ucrainei pe baza *Pactului Ribbentrop-Molotov* și a acțiunilor concrete de aplicare a acestuia** (*Protocolul adițional secret sovieto-german din 23 aug. 1939; Notele ultimative ale guvernului sovietic adresate guvernului român și răspunsurile acestuia, iunie 1940*), **iar Insula Șerpilor - la presiunea U.R.S.S., după al doilea război mondial.**

Din punct de vedere al dreptului internațional, baza actualei delimitări teritoriale între Ucraina și România l-a constituit Tratatul de pace de la Paris din 1947, între care frontiera României cu vecinii săi a fost stabilită în linii generale. Tratatul de la Paris a stabilit "răspunderea României pentru agresiune", ca și **frontiera între România și U.R.S.S., consfințind, practic, "justețea" acaparării Basarabiei și Bucovinei. La Tratat a fost anexată o hartă, la scară mică, pe care era trasată linia de frontieră, dar în document nu se descria traseul acesteia.** In aceste condiții, în 1948 a apărut necesitatea de a preciza și descrie linia de frontieră. In aceste condiții, între România și U.R.S.S. a fost semnat, la 4 febr. 1948, "Protocolul referitor la precizarea parcursului liniei frontierei de stat" între cele două state, care a devenit parte componentă a Tratatelor din 1949 și 1961 "privind regimul frontierei de stat sovieto-române".

Poziția oficială a Ucrainei în problema Insulei Șerpilor

Ucraina afirmă că Insula Șerpilor este teritoriu ucrainean și, în consecință, nu se pot purta discuții pe tema dreptului acestui stat asupra insulei propriu-zise, cât și a platoului continental pe o rază de 12 mile marine în jurul său.

Din punct de vedere economic, conducerea politică ucraineană apreciază că rezervele de petrol și gaze naturale existente în subsolul platoului continental din jurul insulei constituie rezerve strategice importante pentru suportul energetic al țării. Din punct de vedere militar, Insula Șerpilor este un punct strategic deosebit, deoarece ansamblul militar instalat aici asigură apărarea antiaeriană a hotarului de sud al Ucrainei.

Poziția oficială a României privind Insula Șerpilor

In problema Insulei Șerpilor, poziția diplomației române este tranșantă: *România nu are pretenții teritoriale față de nici o țară, deci nici față de Ucraina. Ca țară semnatară a acordurilor de la Helsinki, România respectă status-quo-ul politico-geografic, instituit după cel de-al doilea război mondial.* **Litigiul (diferendul) asupra Insulei Șerpilor nu se referă la retrocedarea ei României, ci la împărțirea spațiilor maritime ce revin celor două state.** Acest aspect, în situația în care negocierile între cele două state nu vor da rezultate, **ar putea fi ridicat de România în fața Curții Internaționale de Justiție de la Haga.**

Posibile căi de rezolvare a disputei

Actul final al Conferinței pentru securitate de la Helsinki, din 01.08.1975, menționează principiul frontierelor, ce nu pot fi modificate prin forță. **Se prevede însă că frontierele statelor participante pot fi modificate, conform dreptului internațional, prin mijloace pașnice și negocieri între părțile interesate.**

Acesta este și cazul Insulei Șerpilor.

În rezolvarea acestei probleme, trebuie să invocăm, înainte de considerațiile politico-juridice, adevărul istoric, chiar și numai în cazul unei delimitări a platoului continental.

Pe termen scurt

Pentru asemenea gen de probleme există posibilitatea ca statele în cauză să sesizeze, de comun acord, Curtea Internațională de Justiție, care este unul dintre organele principale ale O.N.U. Soluționarea litigiului de către acest organism este un procedeu onorabil, la care recurg frecvent statele care au încredere în imparțialitatea justiției internaționale. **Atâta timp cât o instanță internațională nu a constatat lipsa de validitate a protocolului din 23 mai 1948, se menține status-quo-ul actual, conform căruia Ucraina deține Insula Șerpilor.**

Părțile trebuie să cadă de acord să aplice **forța dreptului**, a principiilor bunei vecinătăți **și nu a dreptului forței (precum U.R.S.S.)**. Cele două părți trebuie să continue negocierile, pentru că acestea nu au constituit și nu vor constitui niciodată în dreptul internațional "o atingere a integrității teritoriale" (conform părerii părții ucrainene).

Problema care se pune în prezent este de a ajunge la o delimitare echitabilă a spațiului marin dintre Insula Șerpilor și gurile Dunării, această dispută fiind moștenire comună de la fosta U.R.S.S.

Având în vedere dorința celor două părți de cooperare în Marea Neagră și gurile Dunării, s-ar putea avansa celeilalte părți propunerea de a se rezolva problema, și asta nu oricum, ci pe cale pașnică, amiabilă, fără implicații negative sau de altă natură care să influențeze nefavorabil statutul celor două țări pe plan internațional.

Sub aspect juridic

- Este necesar să se impună punctul de vedere potrivit căruia Actul final de la Helsinki, din 1975, se referă la frontierele stabilite între părți, prin tratate care respectă principiile dreptului internațional.

- Protocolul din 1948 este în contradicție cu Tratatul de Pace de la Paris din 1947.

- Nu există nici un document româno-sovietic cu privire la delimitarea platoului continental în Marea Neagră.

- Protocolul din 1948 și procesele-verbale nu pot constitui o bază juridică corespunzătoare normelor dreptului internațional. Acestea nu au fost ratificate de parlamentele celor două țări și nici o lege românească sau sovietică nu s-a adoptat privind traseul frontierei și statutul Insulei Șerpilor.

- Linia pe care se află frontiera actuală este și trebuie considerată ca o situație de fapt, căreia îi lipsește o bază juridică solidă și indiscutabilă, iar ca urmare a dispariției statului predecesor, problema frontierei de stat rămâne deschisă și trebuie reglementată.

Încheierea unui tratat prin care s-ar prelua într-o formă juridică ceea ce s-a impus cu forța și care nu a avut un fundament juridic constituit ar apărea ca un act de ratificare a acestui fapt, consolidând fundamentarea juridică de care Ucraina are, în prezent, atâta nevoie pentru stăpânirea în continuare, a acestui teritoriu.

Ucraina nu poate să acceadă la ceva la care fosta U.R.S.S. nu deținea cu titlu legal, succesiunea Ucrainei nu poate consolida și nici legitima ceea ce s-a "preluat" de la fosta U.R.S.S. Încheierea unui tratat de frontieră între România și Ucraina, în astfel de condiții, ar produce reacții negative în rândul opiniei publice interne și internaționale, provocând un ecou negativ, iar imaginea țării vecine nu s-ar îmbunătăți, întărindu-se percepția revizionistă pe care, nefinalizarea acestei acțiuni ar ocaziona-o.

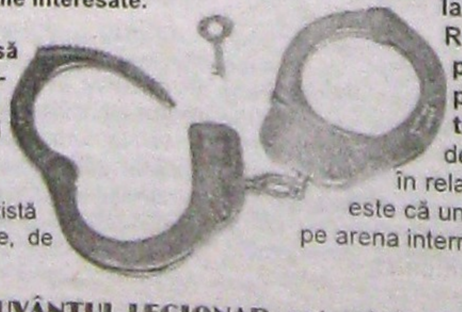
Ucraina încalcă grosolan tratatul politic, semnat cu România. Ne întemeiem această afirmație pe următoarele elemente:

- Nu a informat România cu privire la săparea *Canalului Bâstroe*;

- Nu respectă drepturile românilor din nordul Bucovinei, Herța, Hotin, Izmail, Cetatea Albă;

- A început explorările în platoul continental din jurul Insulei Șerpilor, fără să informeze partea română;

- Refuză rezolvarea diferendului de la Krivoi Rog, exploatare în care România a investit peste un miliard de dolari.

Iată, deci, suficiente motive pentru ca România să denunțe unilateral tratatul politic de bază din 1997. Această posibilitate este prevăzută în textul tratatului, chiar dacă procedura denunțării unui tratat politic este foarte rară în relațiile dintre state. Dar tot atât de adevărat este că un comportament ca al Ucrainei este exotic pe arena internațională.

Viorel Patrichi

IN MEMORIAM NICOLAE COTERBIC

(1 dec. 1913 – 24 sept. 2004)

Doctor în Drept, jurist, legionar, veteran de război, membru al Senatului Legionar

Fericirea este să ai, să trăieşti şi să onorezi un ideal superior util.

Camaradul Nicolae Coterbic a avut această fericire în toate cele trei etape ale îndelungatei sale vieţi:

În tinereţe, elev la Liceul "*Dimitrie Cantemir*" şi apoi student al Facultăţii de Drept, a avut, a trăit şi a onorat sensibilitatea necesară şi reactivitatea utilă pentru idealul legionar definit de Ionel Moţa: "*O Românie ca soarele de pe cer.*"

În anii 1935 – 1938 **avocatul legionar Nicolae Coterbic** a activat în **Oficiul Juridic al Mişcării Legionare** condus de prestigioşii comandanţi legionari şi avocaţi Vasile Marin, Mihail Polihroniade, Alexandru Cristian Tell şi Alexandru Constant.

În această perioadă l-am cunoscut pe Nicolae Coterbic, model de legionar al Căpitanului şi al ţării, generos, sobru, onest şi, mai ales, modest.

Amintesc şi pe sora sa, distinsa Lucia Coterbic, tot legionară.

La maturitate, după ce şi-a onorat datoria faţă de ţară **luptând în războiul din Răsărit** împotriva comuniştilor, pentru recâştigarea Basarabiei, Nicolae Coterbic a fost condamnat, odată cu întreaga naţiune română, să trăiască – poate, mai exact, să supravieţuiască – în noaptea lungă de 45 de ani a ocupaţiei sovietice şi a dictaturii comuniste.

Idealul superior util pe care l-a întruchipat camaradul Coterbic a fost de **a nu face pactul cu diavolul** şi, în masa anonimă a naţiunii, să fie şi să rămână **model de curăţenie sufletească**, model de demnitate umană şi model de rezistenţă naţională, asemenea stâncii de granit.

În a treia etapă a existenţei sale pământeşti, după anul 1989, juristul Nicolae Coterbic a avut inteligenţa şi sensibilitatea să prindă **- şi curajul să onoreze - procesul de autoclarificare interioară din Mişcarea Legionară**, care este actual ideal superior util al adevăraţilor români din epoca de astăzi.

În anul 2001 Nicolae Coterbic a devenit **unul dintre membrii** Consiliului de conducere al **Senatului Legionar**.

Juristul legionar Nicolae Coterbic este fericit, pentru că a **cunoscut idealul şi şi-a făcut datoria pe tot parcursul vieţii sale de 90 de ani.** Răspunzând mereu "Prezent!" în viaţa pământească, s-a dus ca să răspundă acelaşi lucru, încă o dată, în faţa Căpitanului.

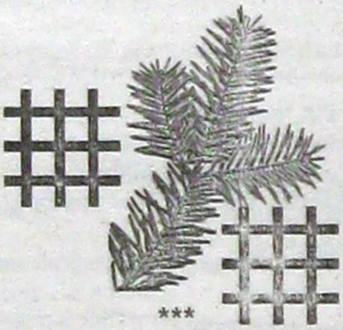
Şerban Milcoveanu

(fragment din discursul funebru rostit în faţa catafalcului, de dr. ŞERBAN MILCOVEANU, *preşedinte al studenţimii române în perioada 1937 – 1940, fondator al "Ligii pentru apărarea adevărului istoric" şi membru al Senatului Legionar*)

Să cântăm izbucnind tinereşte la soare,
să nu ne-nchinăm la ziua de azi.
Mâine, mâine vor creşte brazi
din visuri, din frunţi, din războare.

Eu sunt vifor - şi vorbe de vifor vă spun:
să cântăm, să cântăm pentru mâine
şi să ne pregătim cu sare şi pâine,
în întâmpinarea visului bun...

(ANDREI CIURUNGA)

***

IN MEMORIAM NAE TUDORICĂ

(1914 – 2003)

Jurist, instructor legionar, veteran de război, publicist, membru al senatului Legionar

Tot acum am comemorat un an de la trecerea în veşnicie a unui alt membru al Senatului Legionar, din municipiul Roman (jud. Neamţ), instructor legionar, jurist NAE TUDORICĂ (1914 – 2003), autor al cărţii de memorii legionare în 4 volume, *"Mărturisiri în duhul adevărului"*.

Nae Tudorică a făcut parte din generaţia "de aur" a României, generaţia creştină, naţionalistă, idealistă şi luptătoare:

A aderat la Mişcarea Legionară încă din 1932, **de pe băncile Facultăţii de Drept - din Iaşi;**

- a fost arestat şi achitat în procesul I. Gh. Duca împreună cu ceilalţi fruntaşi legionari (1934);
- a primit, de la Căpitan, gradul de **instructor legionar**;
- **a organizat şi condus tabăra de muncă legionară de la Avereşti – Golani (jud. Neamţ), construind un adăpost pentru legionarii bolnavi** (1935);
- **a participat la tabăra de muncă legionară de la Carmen Sylva, sub conducerea Căpitanului** (1936);
- a fost din nou **închis, în 1938,** fără nici o condamnare, **în lagărul de la Vaslui,**
- a fost **unul dintre supravieţuitorii masacrului elitei legionare din sept. 1939;**
- **a luptat pe front** în al doilea război mondial, pentru reîntregirea României;
- a fost **închis în 1948 de regimul comunist**;
- jurist la Fabrica de Ţevi din Roman.

Ultima sa bătălie: pe parcursul anilor 1993 – 1997 a editat, la Bacău, cu mari eforturi, **cartea** "***Mărturisiri în duhul adevărului***" în patru volume ample, în care-şi retrăieşte emoţionanta şi rodnica viaţă închinată lui Dumnezeu, Mişcării Legionare şi Adevărului, transmiţând generaţiilor viitoare făclia aprinsă.

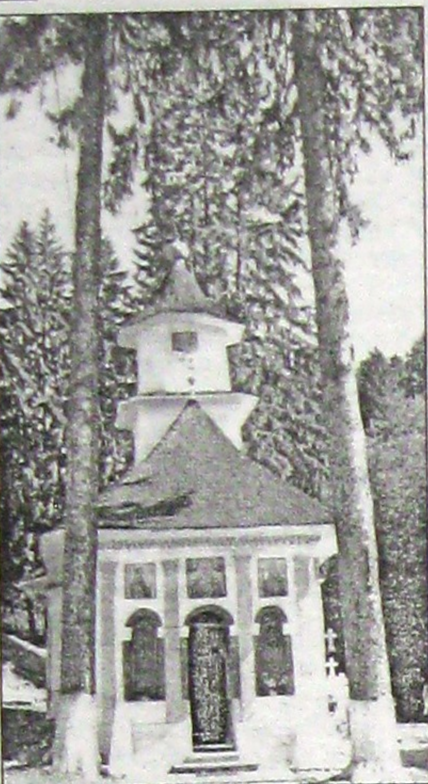
Ultima etapă din bogata sa activitate în slujba neamului românesc şi a Legiunii a fost ca membru al Senatului Legionar.

Noi îi vom aprinde mereu o candelă de veghe: pentru sufletul său într-adevăr mare şi bun... şi îi vedem aievea minunaţii ochi albaştri, înrouraţi, atunci când răspundem pentru el: "*Prezent!*"

Redacţia

Reportaj

PREDEAL, 21 SEPTEMBRIE 2004

Mănăstirea Predeal, *locul odihnei de veci a unei părţi din elita legionară*

Motto: *"Noi mereu te plângem, frate,*
Iar tu dormi mereu!"
(fragment din *Imnul legionarilor căzuţi*)

S-au împlinit 65 de ani de la masacrarea elitei Mişcării de către autorităţi.

Pe 21 sept. 2004, un grup de senatori legionari şi cuibul *"Vestitorii"*, în frunte cu Nicador Zelea Codreanu, au dat onorul elitei legionare înmormântate la Mănăstirea Predeal.

Monumentul elitei legionare din curtea Mănăstirii Predeal

Trupurile sutelor de naţionalişti români creştini asasinaţi din ordinul lui Carol al II-lea, în noaptea de 21/22 sept. 1939, au fost aruncate în gropi comune sau în cimitirele de animale!

Un an mai târziu, însă, în 1940, la constituirea statului naţional-legionar, şi-au găsit odihna răspândiţi prin diverse locuri, astfel:

- legionarii asasinaţi în **lagărele de la Miercurea Ciuc şi Vaslui** au fost reînhumaţi la ***mănăstirea Predeal;*** tot aici au fost depuse şi urnele celor arşi în Crematoriu (Nicoleta Nicolescu, Victor Dragomirescu, grupul Nadoleanu şi echipa Miti Dumitrescu);
- cei împuşcaţi în închisoarea **Râmnicu Sărat** au fost reînhumaţi în cimitirul **din localitate**;
- cei asasinaţi la spitalul Militar **Braşov** îşi dorm acum somnul de veci la **Râşnov**,
- cei omorâţi **pe tot parcursul ţării, câte trei din fiecare judeţ**, au fost înmormântaţi **în locurile natale**.

Modesta mănăstire de la Predeal, datând de la 1774 (desfiinţată de comunişti în 1958 şi reînfiinţată în 1993), veghează osemintele unei părţi dintre martirii noştri, pentru că statul "naţional-legionar" n-a fost capabil nici măcar să adune la un loc osemintele propriilor camarazi ucişi în aceeaşi noapte, pe ale căror merite şi pe a căror moarte s-a ridicat Sima la şefia Mişcării Legionare...

De aceea anul viitor, cu voia lui Dumnezeu, vom merge şi la cimitirul din Râmnicu Sărat pentru comemorarea elitei Căpitanului.

Tot drumul a fost însufleţit de povestirile doctorului *Vasile Grigoriu*, legionar din 1932, acum *senator legionar*, în vârstă de 92 de ani, care a ţinut în mod special să ne însoţească, pentru că face parte din acea categorie rarisimă care îşi poartă cu mândrie anii adunaţi. Sprijinindu-se în baston, a participat la excursia de 12 ore şi ne-a încântat, efectiv, cu verva şi luciditatea lui: ne-a povestit din viaţa de student, de legionar, întâmplări de pe front. (Doctorul a trăit aproape un secol de istorie: a muncit în tabăra Carmen Sylva, a cunoscut toate personalităţile legionare din vremea Căpitanului, a participat la reînhumarea elitei în 1940, a luptat în războiul din răsărit, a fost prizonier de război; despre toate acestea a scris un roman-fluviu extrem de antrenant, o adevărată frescă a epocii, în 9 volume a câte 250 de pagini, sub titlul *"Generaţia blestemată"*).

Dr. V. Grigoriu

"Veniţi alături de noi!"

Ceremonia de cinstire a memoriei elitei Căpitanului a început cu reculegerea în faţa mormintelor, după care s-a oficiat o mică slujbă religioasă; au urmat: apelul tuturor martirilor legionari asasinaţi pe tot parcursul ţării în noaptea de 21/22 septembrie, intonarea *"Imnului legionarilor căzuţi"* şi tradiţionala masă de pomenire.

Parastas legionar în mijlocul naturii

Duşmanii neamului românesc doresc, ca întotdeauna, să ne uităm eroii, pentru a ne dezrădăcina şi subjuga.

De aceea, pe lângă declararea veşnicii amintiri, am pornit la luptă în slujba idealului pentru care ei s-au jertfit: o Românie ca soarele de pe cer!

"Drum de foc şi biruinţă Pentru Garda Ta!"

Corneliu Mihai

CORESPONDENŢĂ DIN STRĂINĂTATE: O NOUĂ SEARĂ CULTURALĂ ROMÂNEASCĂ LA CHICAGO

Motto: "***Tu, România, care-ţi tăinuieşti cu smerenie sfinţii şi-ţi uiţi adesea, cu nepăsare, martirii!***"
(preot Dumitru Stăniloae)

La Catedreala "*Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena*" din Chicago, în ziua de 5 sept. 2004, Cercul Cultural "*Mircea Eliade*" condus de Jean Bukiu a închinat o seară POEŢILOR DIN ÎNCHISORI.

Deschiderea a fost făcută de preotul Vasile Susan; s-a cântat, de întreaga asistenţă, rugăciunea "*Tatăl nostru*".

Jean Bukiu a prezentat, pe scurt, viaţa din lagărele şi închisorile din România sub cele trei dictaturi (carlistă, antonesciană şi comunistă) şi câte o scurtă biografie a fiecărui poet omagiat în seara de septembrie 2004.

Florian Bukiu, Jean Bukiu, Sebastian Mihai, Emil Tripa, Roxana Iacob, Raluca Costinaş, Ana Nedelea, Ionica Pomian şi Ramona Grecu au recitat poezii de:

ANDREI CIURUNGA ("*Prietenie*", "*Aici este toată ţara mea*", "*Canalul*")

RADU GYR ("*Iisus în celulă*", "*Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane*", "*Antiteze*", "*Don Quijote*")

VALERIU GAFENCU ("*Crinul*", "*Pentru deţinuţii de mâine*")

SERGIU MANDINESCU ("*Suflet valah*")

ZAHU PANĂ ("*Ectenie*")

S-au cântat balade, corul de copii (format din Tara Moroşan, Maria Sturzu, Andrei Sturzu) a impresionat auditoriul cu cântece bisericeşti, iar seara s-a încheiat cu un mic bufet, într-o atmosferă caldă.

Corespondent Jean Bukiu,
membru al senatului Legionar

***

BLOCNOTES: CODREANU ŞI EVREII

Acum, când cuvântul "holocaust" este tot mai vehiculat şi s-a ajuns chiar ca să se ceară studierea lui în şcoli – fireşte, doar dintr-un singur punct de vedere! - omiţând în mod voit moartea a sute de mii de intelectuali şi buni români în închisorile comuniste, **pare, mai mult ca oricând, ilogică continuarea "plăcii", tot mai uzate, că "*mişcările naţionaliste sunt sinonime cu cele fasciste*" (?!)**

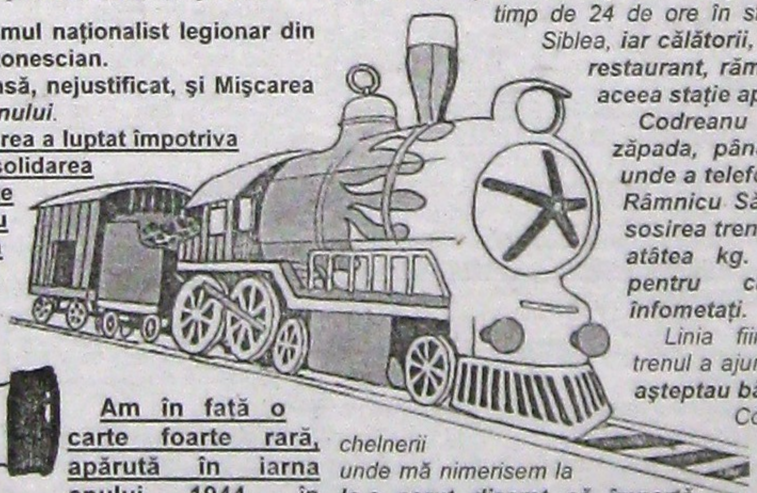
Prin însăşi geneza sa, naţionalismul înseamnă păstrarea fiinţei neştirbite a statului, a valorilor lui culturale, a limbii şi istoriei necosmetizate, a religiei, a personalităţilor publice de prim rang.

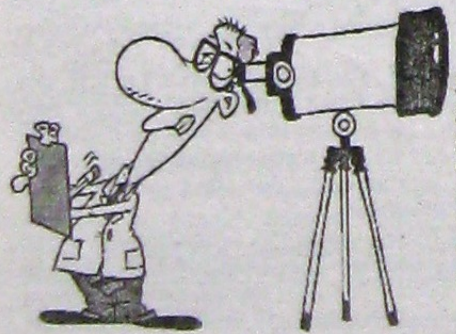
Naţionalism există pretutindeni azi în lume, în Germania şi Franţa, India şi Pakistan, Palestina şi Israel sau Iran şi Irak.

S-a scris mult despre extremismul naţionalist legionar din anii 40, apoi de cel al regimului antonescian.

În acest creuzet este inclusă însă, nejustificat, şi Mişcarea Legionară de sub comanda *Căpitanului*.

Deşi chiar de la înfiinţare Mişcarea a luptat împotriva bolşevismului, pentru consolidarea elementului românesc pe toate planurile, este ştiut că pentru atingerea acestui deziderat nu a recurs niciodată, ca principiu, la violenţe sau lichidare fizică.

Am în faţă o carte foarte rară, apărută în iarna anului 1944, în editura "*Timpul*", intitulată sugestiv "***Patru ani de urgie***": **NOTELE UNUI EVREU DIN ROMÂNIA.**

Autorul, **S. C. CRISTIAN**, în cele 160 de pagini ale cărţii, descrie pe larg, cu numeroase exemple, vicisitudinile pe care le-a trăit, el şi familia sa, la Iaşi, între anii 1940-1944.

Dar redă şi un fapt petrecut în anul 1934, pe care îl reproducem, nefăcând nici un comentariu.

Concluziile le veţi trage dvs., cititori:

*"**Despre Căpitan,** adică despre Corneliu Codreanu, am o **amintire** pe care o înregistrez aici pentru ciudăţenia ei.*

Sunt de atunci, cred, zece ani.

Trenul Iaşi - Bucureşti se înzăpezise** timp de 24 de ore în staţia Siblea, **iar călătorii, inclusiv cei din vagonul-restaurant, rămăseseră fără alimente în aceea staţie aproape de Râmnicu Sărat.

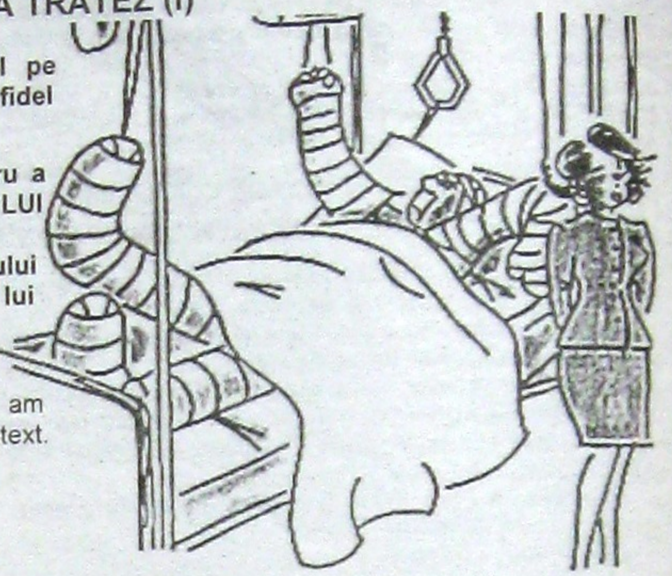
Codreanu a străbătut, cu lopata, zăpada, până la clădirea staţiei, de unde a telefonat sediului legionar din Râmnic Sărat să aducă în gară, la sosirea trenului, atâtea sute de pâini, atâtea kg. de slănină şi brânză pentru călătorii înzăpeziţi şi înfometaţi.

*Linia fiind curăţată de zăpadă, trenul a ajuns la Râmnicu Sărat. Aici îl **aşteptau băieţii cu proviziile cerute.***

*Codreanu a chemat pe chelnerii vagonului-restaurant, unde mă nimerisem la aceeaşi măsuţă cu el, şi **le-a cerut discret să împartă alimentele prin vagoane, indiferent de om,** adăugând: "Vezi, la evrei să nu daţi slănină. Le daţi brânză."* (n.n.: evreii nu mănâncă slănină)

E. Ghika

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (I)

Simiştii intoxică permanent opinia publică, prezentându-l pe Horia Sima ca erou, "urmaş" al lui Corneliu Zelea Codreanu, fidel continuator şi succesor legitim la conducerea Mişcării.

De aceea inaugurăm serialul "*Din culisele Legiunii*": pentru a prezenta ADEVĂRUL ISTORIC REIEŞIT CHIAR DIN MEMORIILE LUI HORIA SIMA.

Prin încurcătura de scuze, explicaţii şi minciuni ale epigonului Căpitanului, adevărul iese la suprafaţă, iar pentru descoperirea lui nu este necesară decât puţină atenţie şi logică.

Notă: Pentru o înţelegere mai bună a relatărilor confuze şi obositoare ale memorialistului (pe care le-am reprodus **întocmai**), am considerat utile câteva comentarii însoţite de subtitluri şi sublinieri în text.

***

HORIA SIMA – "*Sfârşitul unei domnii sângeroase*"
(Ed. "*Gordian*", Timişoara, 1995)
– citate şi comentarii -

UN TERORIST PIPERNICIT

"Se duce la un dulap şi scoate un dosar voluminos. Ia din dosar o foaie şi începe să citească toată seria atentatelor săvârşite de legionari în Noiembrie 1938. Probabil că întreg dosarul conţinea actele referitoare la aceste atentate. La data cutare, o bombă la sinagoga din Alba-Iulia; la data cutare, arde o fabrică de cherestea în Bucovina; şi aşa mai departe, culminând cu atentatul de la Teatrul Evreiesc din Timişoara.

– Cine le-a ordonat?

– Comandamentul legionar din prigoană, care, la vremea aceea, se compunea din Vasile Christescu - şef, Preotul Dumitrescu-Borşa, eu, Papanace, Petraşcu şi Alexandru Cantacuzino.

– Şi, D-ta, ce misiune îndeplineai în cadrul acestui Comandament?

– Eu eram omul de legătură pe teren. Eu transmiteam echipelor ordinele Comandamentului. Venind din provincie şi nefiind cunoscut de poliţia Capitalei, puteam circula liber. Ceilalţi trăind la Bucureşti, trebuia să stea ascunşi.

– Şi Codreanu ştia de acestea?

– Asta nu pot să vă spun. Vasile Cristescu menţinea contactul cu Corneliu Codreanu prin Doamna Codreanu." (pg. 98)

N. RED.: D-na Codreanu dezminte minciuna lui Sima: Căpitanul ordona, din închisoare, linişte absolută (mărturie în cartea "*Răspuns dat tinerilor*" de Duiliu Sfinţescu).

Iar mărturiile supravieţuitorilor Comandamentului (preot Dumitrescu-Borşa – cartea "*Cal troian intra muros*", Papanace – "*Fără Căpitan*" şi "*Cazul Horia Sima şi Mişcarea Legionară*") **confirmă ordinul de linişte primit de la Căpitan prin d-na Codreanu, precum şi faptul că şeful Comandamentului, Vasile Cristescu, urma ordinele Căpitanului, de linişte absolută.**

De altfel, întotdeauna în timp de prigoană (1934, 1938) Căpitanul ordonase linişte ("*Circulări şi manifeste*").

Deci Sima, ca om de legătură în teren, singurul din Comandament care se mişca nestingherit (ceilalţi trebuind să stea ascunşi), transmitea propriile ordine, contrare ordinelor Căpitanului şi ale Comandamentului!

"Explicaţia" atentatelor:

"Atentatele au fost programate pentru această epocă pentru a pune guvernul în imposibilitatea de a executa pe Corneliu Codreanu, în lipsa Regelui din ţară, creând în ţară un climat de tensiune pre-revoluţionară." (pg. 99)

N. RED.: Ce "tensiune pre-revoluţionară" putea fi creată prin câteva atentate periferice?! O regulă elementară, ştiută de orice prost, este să nu provoci duşmanul, mai ales când are ostatici; bineînţeles, doar dacă nu vrei să fie omorâţi ostaticii...

Ei, bine, aceste atentate stupide au oferit autorităţilor pretextul şi justificarea asasinării Căpitanului!

"– Dacă nu s-ar fi întâmplat aceste atentate, l-aţi avut pe Codreanu şi astăzi în viaţă." [cuvintele Directorului Siguranţei] (pg. 99); *"Şi apoi, când aţi început să faceţi acte de teroare, nu v-am putut apăra."* [cuvintele lui Carol al II-lea] (pg. 128)

N. RED.: De altfel, Sima îşi confirmă "opera":

"Examinând harta, văd că Banatul figura ca împânzit în întregime de echipe teroriste. Continua cu Aradul, Hunedoara, Sibiu şi Braşov." (pg. 100)

"– Ei, D-le Sima, îţi recunoşti opera?

– Da, Domnule Director." (pg. 101)

SCOALĂ-TE TU, CA SĂ MĂ AŞEZ EU!

Când Căpitanul şi elita legionară se aflau în mâinile autorităţilor, Sima ordona atentate (deşi Căpitanul ordonase linişte);

în schimb, când Sima însuşi se afla în mâinile autorităţilor, ordona linişte:

"– D-le Sima, se zvoneşte de un atentat ce s-ar pregăti de legionari contra Regelui. Atentatul nu va reuşi, chiar dacă s-ar încerca ceva, dar viaţa D-tale e în pericol. Chemă pe cine crezi şi comunică în afară să nu se întâmple nici cea mai mică dezordine.

– D-le Director, vă rog să fiţi liniştit. Legionarii nu vor întreprinde nimic. Dar mi-e teamă de altceva, de vreun agent provocator, care să azvârle în calea cortegiului vreo petardă. (...) În orice caz, daţi-mi voie să chem pe cineva de la studenţi, ca să-i spun să se ferească de agenţi provocatori." (pg. 114)

N. RED.: Deci doar un agent provocator ar fi putut produce atentate când camarazii se aflau în mâinile autorităţilor! Asta apropos de atentatele simiste din nov. 1938...

MINCIUNA ARE PICIOARE SCURTE

"Dacă mă uit în jos, la elementele care au dus greul prigoanei, nu văd decât pământ ars. Toţi cei care au lucrat sub comanda mea au fost ucişi până la unul. Legătura cu mine, chiar dacă se mărginea la servicii secundare, era o indicaţie suficientă pentru Siguranţa Statului ca să treacă un legionar pe listele morţii. Dorca, Noaghea, Clement, Cioflec, Nadoleanu şi alţii, zac în morminte necunoscute. Iar eu dacă mai sunt în viaţă, nu pot să-mi explic altfel decât prin ocrotirea cerului. Se împlinesc aproape ***doi ani de când sunt urmărit*** *de toată poliţia, jandarmeria şi Siguranţa Statului. S-au pus premii pe capul meu. Sute de oameni au fost schingiuiţi, unii ucişi în bătăi, ca să spună unde mă aflu sau cum pot să-mi dea de urmă. De nenumărate ori s-a închis cercul prigonitorilor în jurul meu până aproape a mă atinge cu mâna şi tot de atâtea ori o putere nevăzută mă scotea din primejdie, adeseori fără să ştiu."* (pg. 10)

N. RED.: Deşi toţi care lucraseră cu el fuseseră prinşi, deşi era urmărit încă din 1938 de toate autorităţile, inclusiv de o parte a populaţiei (pentru că se puseseră premii pe capul lui), Sima scăpase. Oare de ce? Să nu-i fi ştiut lumea figura?

Dar fotografia lui, multiplicată, din care era uşor de recunoscut, circula pretutindeni:

"Atunci scoase din buzunar o fotografie şi îmi întoarce capul pentru a mă examina din profil. Apoi îmi dă fotografia să mă uit la ea. În casă o linişte mormântală. Ţiganii toţi, mici şi mari, amuţiseră. Era o fotografie de-a mea luată dintr-un tablou de la Liceul din Lugoj, făcut la sfârşit de an cu elevii clasei a VIII-a. Mi-am recunoscut mutra, deşi era multiplicată pe hârtie ordinară, pentru uzul poliţiilor din ţară şi al jandarmeriei." (pg. 79)

N. RED.: Episodul considerat de Sima ilustrativ pentru "puterea nevăzută" care îl ocrotea, este de-a dreptul sfidător la adresa bunului simţ:

"– Proca ne spusese că D-ta vei veni la locul de întâlnire cu Dr. Borcănescu şi ni l-a descris pe acesta ca pe un tip mărunţel, slăbuţ, cu ochelari. Agenţii erau pregătiţi să sară pe perechea în care figura Dr. Borcănescu. Agentul din spate, care a făcut semn lui Mănăilă să nu vă atace, cunoştea pe Proca, dar şi-a închipuit că acesta e în tovărăşia unuia dintre ai noştri, în aşteptarea perechii celeilalte. Te-a confundat pe D-ta cu un agent. Plecarea lui Borcănescu a înlesnit frauda. Noi nu te cunoşteam pe D-ta şi de aceea trebuia să ne orientăm după unul mic, slab, cu ochelari, în tovărăşia căruia trebuia să vii la locul de întâlnire. Proca a fost corect cu noi şi numai gestul acelui tâmpit de agent te-a scăpat. Aşa ai scăpat, D-le Sima." (pg. 98)

N. RED.: Conversaţia este pură fantezie: agenţii nu aveau nevoie să se orienteze după "unul mic şi slab", în tovărăşia căruia trebuia să vină Sima la întâlnire, pentru că Sima era urmărit încă din 1938, iar fotografia lui circula în toată ţara.

Mai ales că str. Pieptănari, pe care se desfăşurase acţiunea, era bine luminată, conform chiar spuselor lui Sima (pg. 95).

Apoi, agenţii care lucrau împreună, nu se cunoşteau între ei?! Cum să-l fi confundat cu un ... agent??

Singura concluzie logică: Sima era agent!

De altfel, teroristul prins de jandarmi fusese tratat cu ... prăjituri!

"M-am uitat la el cu un aer neghiob. De când un deţinut, şi un deţinut de talia mea, care a ţinut în şah întreg aparatul de Stat, îşi poate exprima astfel de dorinţe? Ce e arestul, hotel?" (pg. 85)

N. RED.: Chiar aşa: ce era arestul, hotel??

Lectura pg. 125 impune aceeaşi concluzie de mai sus, că Sima era agent: *"Cum eu, marele terorist, şeful pistolarilor, cum mă numiţi D-voastră, sunt în libertate, iar Profesorul Codreanu, un om bătrân, lovit de moartea celor doi fii ai lui, nu are voie să se mişte liber. Ce vor zice legionarii?"*

SĂRUTUL LUI IUDA

Sima oferă lista cu "pistolarii" necunoscuţi încă Siguranţei:

"- D-ta trebuie să dezarmezi organizaţiile de pistolari. Se găsesc multe arme în mâinile legionarilor. (...) Eu îţi propun să chemi aici la Siguranţă pe oamenii D-tale de încredere din toată ţara şi să-i sfătuieşti să scoată armele ce le au şi să le depună aici." (pg. 107)

"Eu v-aş ruga ca întrevederile cu camarazii mei să aibă loc în altă parte, unde să nu trăiască cu senzaţia că eu sunt un prizonier fără putere, iar ei pe punctul de a fi din nou arestaţi. Trebuie să le vorbesc într-o altă casă pentru ca operaţia să reuşească.

- Am înţeles, D-le Sima, şi sunt de acord cu D-ta. Îţi pun casa mea la dispoziţie pentru aceste întâlniri." (pg. 107)

"Acum D-ta trebuie să te gândeşti bine şi să pregăteşti o listă de persoane pe care vrei să le chemi la Bucureşti." (pg.107)

"În vederea contactelor mele cu legionarii mi-am pregătit un mic discurs pe care l-am repetat aidoma în toate întâlnirile. Era foarte important să-mi aleg bine temele ce le voi atinge în aceste convorbiri, pentru a da satisfacţie guvernului fără să rănesc sensibilitatea legionarilor şi tot atât de necesar era ca aceste teme să nu varieze." (pg. 108)

"După ce mă vedeau calm şi surâzător, într-o casă particulară mobilată cu eleganţă, şi nu în localul hidos al Siguranţei pe care mulţi îl cunoşteau, le scădea tensiunea şi mă salutau cu bucurie." (pg. 109)

N. RED.: Rezultatul trădării camarazilor:

"Relaţiile mele cu Siguranţa intraseră într-o fază nouă: faza politică." (pg. 110)

"Intram acum la Siguranţă ca om liber, salutând cu prietenie pe comisari şi agenţi." (pg. 122)

N. RED.: Saluta "cu prietenie" pe cei care îi prigoniseră, îi schingiuiseră şi îi asasinaseră pe legionari!

MASCA LUPTĂTORULUI

"Eu şi Papanace vedeam în destindere o confirmare a poziţiei noastre: crimele Regelui veneau la scadenţă şi acuma, apropiindu-se dezastrul, ar vrea să împartă cu Mişcarea răspunderile unei guvernări falimentare." (pg. 36)

N. RED.: Dar, cum veţi vedea puţin mai departe, nesilit de nimeni, s-a oferit să angajeze răspunderea Mişcării pentru politica falimentară a regelui - în schimbul postului de prim ministru! Noroc că regele n-a acceptat...

"Nici o tranzacţie cu asasinii Căpitanului şi ai sutelor de legionari. După ce sacrificiile supreme se consumaseră, prin asasinarea Căpitanului şi a elitei legionare, din partea supravieţuitorilor ar fi fost un act de laşitate să-şi pună problema supravieţuirii lor." (pg. 37)

N. RED.: Dar a tranzacţionat...

"Cu Regele împreună, ţara nu mai putea fi salvată, cum ne legănasem o clipă în această iluzie, după venirea delegaţiei legionare." (pg. 41)

"Deci, cât mai repede în ţară. Ce vom face? O revoluţie, dacă se poate. Un atentat contra Regelui, dacă timpul nu mai îngăduie o concentrare de forţe." (pg. 41)

CĂDEREA MĂŞTII

"În tot timpul puteam să cad definitiv, după cum puteam să mă urc pe culme." (pg. 113)

"După ce mi-au dat drumul şi după ce s-au convins că nu ies cu o iotă din programul stabilit, oamenii din jurul Palatului s-au decis să ardă etapele, dându-mi consacrarea de om politic." (pg. 126)

N. RED.: Aşa a ajuns Sima "om politic". Însă "pe uşa laterală": *"Ne-am urcat în maşină şi am pornit spre Palat. Maşina nu s-a oprit la uşa principală, pe unde nu intrau decât excelenţele, ci la o uşă laterală, aflată în dreapta Palatului, cum îl priveai din faţă."* (pg. 127)

"Regele se afla la biroul său, aşezat în fundul camerei. (...) Surâde ca să-mi dezarmeze timiditatea, iar eu fac eforturi ca să topesc gheaţa dintre noi." (pg. 127)

N. RED.: Sima face eforturi ca să se înţeleagă cu asasinul Căpitanului şi al propriilor camarazi, al elitei legionare!

Chiar îl şi laudă: *"Regele Carol era un om încântător, o personalitate fascinantă."* (pg. 129)

MOTIVAŢIA?

CA SĂ SALVEZE ŢARA – SPUNE EL;

DOAR CA SĂ AJUNGĂ LA PUTERE **– SPUNEM NOI.**

SĂ VEDEM CINE ARE DREPTATE:

"M-a numit Subsecretar de Stat la Educaţia Naţională în guvernul Tătărăscu." (pg. 144)

N. RED.: ***Quod erat demonstrandum!***

Un post de SUBsecretar de stat la Educaţia Naţională, adică la un minister fără importanţă în politica externă, ar fi putut "salva" ţara??

Dar a făcut vreo ispravă ca subsecretar de stat?

Evident că nu; în plus, jurământul lui Sima este egal cu zero: *"Am depus **jurământul** în 28 iunie şi **imediat m-am prezentat** la Minister pentru **a lua în primire noua funcţie**."* (pg. 144); *"**Am dat foarte rar pe la minister** şi atunci clientela mea era formată precumpănitor din legionari, care veneau să mă consulte în probleme politice. A lua în serios numirea de ministru, ar fi însemnat să mă înmormântez în administrativ."* (pg. 145)

N. RED.: Guvernul a şi fost demis, 5 zile mai târziu.

Dar Sima vroia acum postul de prim ministru: *"Eu cer pentru Mişcare preşedenţia şi externele, plus câteva ministere sociale."* (pg. 148) **A fost însă avansat doar ca ... secretar la Culte, în guvernul Gigurtu. A acceptat, ca apoi să-şi dea demisia:** *"Nu am cerut un guvern legionar pur, ci un guvern de predominanţă legionară, în care o serie de posturi-cheie să fie încredinţate Mişcării. Am plecat din guvernul Gigurtu pentru că Palatul nu a dat un răspuns satisfăcător acestei chestiuni fundamentale."* (pg. 167)

AUTOPORTRET HORIA SIMA

"Aceste atitudini, atât de variate, şi chiar contradictorii, pentru mine erau expresia unei consecvenţe de fier, dictate de linia Mişcării." (pg. 158)

N. RED.: Atitudinile contradictorii sunt expresia unei "consecvenţe de fier"!! Orice comentariu e de prisos...

REZUMAT:

„Am pornit din Berlin cu gândul să pătrund pe ascuns în ţară şi să organizez răsturnarea dictaturii carliste. Prins pe frontieră şi transportat la Bucureşti pentru anchetă, sfârşesc pe versantul opus, în colaborare cu regimul al cărui principal inamic fusesem, înălţându-mă până la treapta de ministru. Dar, la scurt interval, se întrerupe tot aşa de neprevăzut şi această etapă, promiţătoare, şi iată-mă că părăsesc guvernul." (pg. 157)

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

"FRĂŢIA DE CRUCE" – GH. ISTRATE (I)

Dintre cărţile cu o importanţă deosebită în cadrul Mişcării Legionare face parte şi "*Frăţia de Cruce*" (scrisă de şeful *Frăţiilor de Cruce* pe ţară, comandantul legionar, economist Gheorghe Istrate, care a fost asasinat în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 sept. 1939).

Din păcate, cartea nu este cunoscută tinerei generaţii, nefiind republicată nici în 1940 (în timpul statului naţional-legionar), nici în exil şi nici în ţară, după 1989.

Până la republicarea ei (pe care o avem în vedere imediat ce resursele financiare ne-o vor permite), **considerăm instructiv pentru tinerii noştri cititori să "foiletăm" împreună cartea, şi iată de ce:**

"Credinţele care hrănesc şi încălzesc tineretul de astăzi, vor călăuzi pe conducătorii de mâine."

"Frăţiile de Cruce pregătesc, în special, tineretul şcolăresc. Este şi natural: şcolarii de astăzi vor fi conducătorii de mâine."

"Şi este vârsta la care copilul îşi face cu adevărat educaţia pentru toată viaţa lui.

De modul cum tânărul primeşte educaţia la această vârstă depinde trăinicia societăţii de mâine.

Vor creşte copiii în spiritul egoismului, aşişderea va fi societatea de mâine, pornită pe drumul pierzării, fără coeziunea elementelor din care se compune. Dar nu numai societatea, ci neamul acela se va prăbuşi, fiind stăpânit de duhul trădării şi al laşităţii, duh îmbibat în structura fiecărui individ crescut la umbra unei astfel de şcoli.

Iarăşi, dacă vor creşte copiii în spiritul înfrăţirii în jurul unui scop măreţ şi comun, al unui ideal, care să fie idealul neamului lor, societatea de mâine, reprezentată prin ei, aşişderea va fi, iar naţia întreagă, fiind stăpânită de duhul eroismului pe toate tărâmurile, cu voia lui Dumnezeu, va străbate veacurile tot mare şi puternică.

Aruncând o privire în viaţa şcolărească a României de astăzi ţi se frânge inima de durere văzând falsitatea educaţiei în care sunt crescuţi copiii.

Din punct de vedere intelectual, şcolarului i se îmbibă creierul cu o serie de abstracţiuni, din care prea puţin mai reţine până la absolvire. Educaţie sufletească ori nu există, ori i se dau directive cu totul în afară de cerinţele sufletului românesc. *În fine, educaţia fizică este diformată, superficială.*

Apoi, ori li se dă copiilor o viaţă de prea multă libertate - pedagogia celor dezinteresaţi - ori li se îngrădeşte viaţa prin uciderea oricărui spirit de iniţiativă a individului.

Cum va fi societatea formată din elementele crescute la o astfel de şcoală, ne-o putem închipui, având prototipul în persoana „politicianului" român. (...) „Dacă acest tip de om va continua să mai conducă această ţară, neamul românesc va închide ochii pentru totdeauna şi România se va prăbuşi". ***Şi cine nu observă şi nu trăieşte tragedia mare a degenerării şi prăbuşirii naţiei româneşti!***

Cauza şi efectul: conducătorii de azi sunt şcolarii de ieri. *Dacă, pe când erau şcolari, nimeni nu a căutat să le sădească în inimi dragoste neţărmurită şi spirit de sacrificiu pentru neam şi ţară - şi lipsindu-le, ca urmare, elementul de cea mai mare importanţă tuturor făuririlor: elanul - sunt explicabile cele ce în vremea noastră se petrec. Ei, aceşti conducători, sunt produsul educaţiei în care individul a făcut şcoala egoismului şi a materialismului sfărâmător de neamuri."* (**GH. ISTRATE**)

PENTRU CE *FRĂŢIE DE CRUCE*?

Denumirea de *„Frăţie de Cruce"* nu a fost luată la voia întâmplării, ci cu o adâncă şi dreaptă judecată.

Această noţiune o întâlnim în Biserica Ortodoxă, unde copiii botezaţi în aceeaşi apă se numesc toată viaţa lor "*fraţi de cruce*". Şi ei îşi zic, chiar, "*frate*".

Dar această înfrăţire o întâlnim **în istoria şi legendele strămoşilor noştri**, cu înţelesuri mai adânci şi cu sens mai apropiat de şcoala noastră legionară.

Doi sau mai mulţi români, ale căror inimi băteau la fel, se legau fraţi între ei şi, spre deosebire de fraţii de sânge, inimile lor legându-se pentru scopuri înălţătoare, întru realizarea cărora invocau puterea sacrificiului - şi cum crucea este simbolul sacrificiului - ei se numeau *„fraţi de cruce"*. Aşa au fost haiducii vremurilor noastre de restrişte, a căror luptă era pornită împotriva fărădelegilor din ţară, şi care se legau între ei să lupte până la ultima picătură de sânge, încrustându-şi, în semn de ţinere a legământului de *„frate de cruce"*, semnul crucii în carne.

Astăzi, la temelia noii şcoli de viaţă eroică, stă puterea sacrificiului şi a frăţietăţii, a comuniunii de gânduri frumoase şi mari. Inimi fragede, care bat la fel, se leagă în frăţie, se încheagă şi formează un singur tot, un singur mănunchi: *„Frăţia de Cruce"*.

SCURTĂ LĂMURIRE

Un tânăr, din orice categorie socială, pentru ca să poată deveni soldat, bun luptător, şi să se numească legionar, va trebui să străbată, în drumul pregătirii sale, **trei etape:**

- **a *„fazei de încercare"*,**
- **a *"Mănunchiului de Prieteni"*** şi
- **a *„Frăţiei de Cruce"*.**

Fiecare din aceste trei etape îşi are rostul său. Îl vom vedea la vreme. (...)

Acei care vor fi reuşit să se strecoare în etapele superioare numai aşa, ca să ajungă mai repede, fără să fi fost pregătiţi pentru acestea, să ştie: n-au câştigat în felul acesta nimic: nici Legiunea, dar nici ei. Căci, nefiind îndestul de pregătiţi, nu vor putea corespunde cerinţelor legionare ale etapei respective. Şi atunci, ori îi elimină Legiunea, ori se autoelimină (aşa s-a întâmplat cu unii care ajunseseră chiar comandanţi legionari). **Nu, mai bine să rămână la etapa căreia corespund în toată puterea cuvântului.** (...)

RECRUTAREA MEMBRILOR

Cine recrutează? Numai acei care sunt „numiţi", special, cu această funcţiune?

Nu; orice legionar, frate de Cruce, sau membru din mănunchi. Însă cu o singură condiţiune: să se conformeze prescripţiunilor legionare în materie de recrutări. Prin urmare, oricine găseşte un tânăr care îşi manifestă dorinţa de a intra în Mişcarea Legionară, îl va pune în legătură cu acel care are funcţiunea specială de recrutare a elementelor pentru *Frăţiile de Cruce*. (...)

Presupunem că suntem la început. Ionescu este numit şeful grupului 25 *F.D.C.* Dar, el nu are unităţile de-a gata, ca la armată. Trebuie să şi le creeze (sau trebuie să şi le mărească, dacă sunt), dovedindu-şi în felul acesta calitatea de şef de grup - adică, dacă are acea *„putere lăuntrică de atracţie"*, cum o numeşte Căpitanul, pentru un grup, pentru organizarea şi conducerea elementelor de la şcolile dintr-un grup.

Contrar, poate să fie numai ajutor de şef de grup (dacă organizează numai câteva şcoli din grup), numai şef de şcoală (dacă poate să organizeze numai o şcoală), sau nu poate fi decât membru într-un cuib, sub comanda altuia, dacă nu are calitatea de organizator şi de comandant.

Presupunem, prin urmare, că trebuie să pornească organizarea de la început.

Cum procedează? Lucrează pe rând, sau poate, chiar în acelaşi timp, cu fiecare şcoală în parte.

Iată-l, prin urmare, în situaţia de a începe lucrul la o şcoală. Ce face şeful de grup (sau acel pus de către şeful de grup ca să lucreze la şcoala respectivă)? (...)

Din 100, alege 50; din 50, alege 25; din 25, alege 10; din 10, alege 5; din 5, alege 2; şi din doi, pe cel mai bun.

Se opreşte la acel pe care, după toate informaţiunile, l-a crezut cel mai bun. Îşi păstrează însă pentru mai târziu ordinea în care a făcut selecţionarea. Cu cel găsit mai bun **va căuta, deocamdată, să ia legături.**

Dacă nu va merge cu acesta, prin urmare, dacă situaţia reală va fi alta decât aceea scriptică, **va căuta să întâlnească pe al doilea, în ordinea selecţionării.** (...)

Din toate aceste discuţii, să înţeleagă - până la cele din urmă - respectivul, că, dacă s-a făcut oarecare insistenţă (**nu insistenţă în a-l chema la noi**, acest cuvânt de „vino" trebuie să fie chiar evitat, **ci insistenţă în a-l lămuri**), **aceasta s-a făcut numai pentru el, pentru bucuria lui de mai târziu. Căci, dacă va găsi în el atracţie sufletească pentru Mişcarea Legionară, va intra şi mai târziu. Dar atunci, îi va veni mai greu să se pregătească.** Şi-i va părea rău când va vedea atunci pe foştii lui colegi pregătiţi, legionari. Acesta este adevărul, pe de-o parte. (...) **Iar pe de altă parte, adevăr este, ca noi să întărim Mişcarea Legionară, bătând la porţile sufleteşti ale tuturor fiilor de Români.**

Lupta se dă **nu numai pentru noi, legionarii care, poate, material, ne vom bucura mai puţin ca oricine, în ziua victoriei, fiind în orice moment, şi acum şi atunci, dăruiţi jertfei, ci lupta se dă pentru biruinţa întregului neam românesc.** Acesta este adevărul şi aşa va trebui să-l înţeleagă şi cel care intră, şi cel care nu intră în rândurile noastre.

Şi au fost de aceştia care să spună: "***La liceul cutare e o mentalitate specială, sunt cei mai răi, o adunătură***" ... şi multe din acestea.

Acestora li se răspunde: ***Răscoliţi încontinuu pământul, persistaţi. Nu arareori, sclipiri de aur au fost descoperite printre bulgării de noroi. Sau vă temeţi de greu? Dacă nu, aţi încercat zece căi; mai încercaţi două, încă două, încă două, şi până la urmă e imposibil să nu fi descoperit pe acela pe care-l căutaţi.***

Negreşit că nu va fi, poate, ca D-ta, dar care îţi este misiunea? Să-l pregăteşti.

De acum, începe adevărata cunoaştere pe-teren. **Până acum, ne-am cunoscut numai din citit şi din povestit.**

De acum, la încercare.

Şi ce anume vrem să cunoaştem noi de la dânsul din primul moment?

***

ETAPA I
FAZA DE ÎNCERCARE

Punctul a: SINCERITATEA

(...) **Contra tuturor acestor păcate din el va trebui să pornească, de acum şi până va deveni frate de Cruce, război.**

(...) Izbăvirea de păcate va reuşi să se facă numai în măsura sincerei recunoaşteri prin autoverificare.

Punctul b. PUTEREA DE IUBIRE

Din manifestările lui zilnice, faţă de părinţi, faţă de fraţi, faţă de profesori, faţă de Dumnezeu, faţă de ţară şi faţă de tot ce este frumos şi nobil, se va putea constata câtă doză de iubire sălăşluieşte în adâncul inimii lui. **Cel dintâi lucru bun pe care va trebui să-l înveţe, încadrându-se în Mişcarea Legionară, va fi să ştie să iubească. Numai din dragoste luptă, se jertfeşte legionarul. Dacă nu are această dragoste, nu va putea niciodată să devină legionar.** (...)

Când îţi auzi numele tău de familie, Ionescu, nume care faţă de naţie este ca numele de botez faţă de familie, tresari. Trăieşte în tine, în conştientul şi subconştientul tău. Dacă l-ai auzi pe cineva insultându-l, ai fi la stare să faci orice întru apărarea onoarei numelui tău. Te simţi mândru de numele tău.

Dar când auzi numele de Român, numele naţiei, numele familiei celei mari?

Punctul c: ARE VOINŢĂ?

(...) Se va face şcoală cu el:

.- asupra voinţei de a învăţa, să fie printre cei dintâi la şcoală;
- asupra voinţei de a deveni punctual. (...)
- asupra voinţei de a tăcea. (...)
- asupra voinţei de a fi ordonat.

Într-un cuvânt, se va face şcoala voinţei prin lupta lepădării de toate păcatele. Nu poate, nu are voinţă. **Şi dacă nu învinge păcatele din el, mai poate deveni vreodată legionar?**

Punctul d: CAPACITATEA DE JERTFĂ ŞI SPIRITUL DE CORECTITUDINE

Ca metodă de educaţie a puterii de jertfă, se începe, încă din această "fază de încercare", cu cel mai mic dintre sacrificii: **1/40 R.**

Aceasta înseamnează că 1/40 din raţia (R) cuvenită lui zilnic pentru masă, casă, distracţii, să o pună de-o parte şi, când se va strânge mai mult, să o trimită Legiunii. (...)

O problemă grea: se fură. Se fură de la ultimul consilier comunal, din cine ştie ce fund de ţară, şi până la ministru. Fură toţi, de unde, le pică, în stilul lor, dar fură. De 20 de ani străinătatea nu ne cunoaşte decât aşa. ***În statul legionar nu se va mai fura. Mai întâi, pentru că toţi conducătorii şi mânuitorii banului public de atunci îşi vor fi făcut educaţia corectitudinii, şi, în al doilea rând, pentru că deasupra capului lor va atârna sabia.***

Într-o oarecare măsură, sistemul 1/40 R are şi acest rost al unei severe educaţii a simţului corectitudinii în materie de bani străini. Se deprinde să umble cu bani străini. (...) Tânărul ce se pregăteşte pentru viaţa legionară depunând şi azi, şi mâine, şi poimâine, cotitate cu cotitate, ban cu ban în „caseta Legiunii", aceşti bani, de la primul 1/40 R, depuşi la buzunarul lui şi înregistraţi în carneţel, nu mai sunt ai lui. Sunt ai Legiunii. (...)

Se dezvoltă spiritul de ordine, având grijă zilnic să-şi însemneze cotitatea în carnet. (...)

Afară de acest substrat de pură educaţie legionară 1/40 R mai constituie şi o cât de micuţă contribuţie materială pentru Legiune. Se simte şi el mulţumit că, din puţinul său adunat, zi cu zi, s-a învrednicit să cumpere o pâine pentru legionarii din luptă. (...)

Jertfa zilnică de 1/40 nu se face numai din raţie (R), ci şi din timp (T). (...) Aceste minute sunt închinate Legiunii. (...) În aceste minute stă şi se gândeşte, **îşi face educaţia gândirii ordonate. Gândeşte la o anumită chestiune în legătură cu Legiunea. Gândeşte la ceea ce-ar putea să facă a doua zi, folositor pentru Legiune. Ce păcat mai are de îndreptat. Se învaţă să judece, ducând o chestiune până la capăt.** Judecă chestiunea pe deplin, ca şi când ar avea de scris - despre aceasta - la o teză. **Gândindu-se ordonat şi continuu, îşi dezvoltă spiritul de iniţiativă.** (...)

Căpitanul (în costum naţional) în mijlocul Frăţiei de Cruce din Bucureşti

Punctul e: ASCULTAREA

Vrea să fie disciplinat? **Ascultă de cel care-l pregăteşte?** (...)

Punctul f: PUTEREA DE ÎMPRIETENIRE

Cel care nu poate să corespundă şi punctului f, prin urmare acel care nu va găsi pe mai departe un nou element cu care să se împrietenească şi să-l pregătească, acela nu va putea păşi în a doua etapă, aceea a *Mănunchiului de Prieteni*.

Deşi aparent este bun, luat în parte ca individ, corect, muncitor, credincios, om de jertfă, **dar dacă nu are şi această calitate, a coeziunii sufleteşti, nu poate să intre în mănunchi, unde toţi vor trebui să fie întâi şi întâi adevăraţi prieteni.**

(continuare în numărul viitor)

Pagină îngrijită de Cuibul "Vestitorii"

SECRETELE BASARABIEI (I)

- D-le doctor, în legătură cu istoria Basarabiei totuşi se cunosc prea puţine amănunte, şi considerăm că este important să ne relataţi ce cunoaşteţi în legătură cu aceasta.

Dvs. aţi fost în relaţie directă şi îndelungată cu Basarabia: v-aţi efectuat stagiul militar acolo, aţi participat la războiul anti-sovietic de la început şi până la sfârşit, aţi cunoscut numeroase personalităţi ale epocii. În plus, fiind un naţionalist, părerea dvs. este deosebit de importantă pentru noi.

- D-le Codreanu, am făcut războiul antisovietic din prima zi până în ultima zi: întâi ca medic de regiment la un divizion de artilerie, pe urmă ca medic de batalion de infanterie la vânătorii de munte.

Când eşti la divizion de artilerie sau la batalion de infanterie nu are de ce să-ţi mai fie frică (de nimic!), pentru că nu există alt loc mai periculos unde să fii trimis („*mai rău nu se poate*"): limbile se dezlegau, toată lumea vorbea - şi se vorbea adevărul.

Adevărul despre războiul antisovietic nu era cel care se spunea de la comandament (adică istoria oficială), ci ceea ce se discuta la popota ofiţerilor.

Am luat contact şi cu populaţia locală şi sigur că, pe parcurs de 4 ani, la popota ofiţerilor, m-am gândit, am discutat şi analizat toate problemele politice în legătură cu Basarabia.

Ceea ce înregistraţi dvs. acum este o contribuţie originală la istoriografie.

Mai întâi, o mică introducere pentru tinerii cititori:

Teritoriul dintre Prut şi Nistru nu este altceva decât jumătatea de est a Moldovei, cu capitala la Iaşi, aşa cum teritoriul dintre Suceava şi Ceremuş, cunoscut sub numele de Bucovina, nu este altceva decât nordul Moldovei, iar Moldova este provincia cu înalt prestigiu istoric şi, poate, cu cel mai ridicat procent de inteligenţă nativă a României.

Numele de Basarabia desemna, de fapt, numai sudul Basarabiei în 1812. Când ruşii au instituit ocupaţia rusă a teritoriului dintre Prut şi Nistru, au interzis numele de moldovean; chiar l-au prigonit.

De unde provine numele de Basarabia: sudul acestui teritoriu, Bugeacu, o câmpie, a fost întotdeauna posesia Ţării Româneşti. Se numea Basarabia după numele dinastiei Basarabilor care a întemeiat Ţara Românească. Aici, în Bugeac, Ţara Românească se apăra de invaziile din est, în special de invaziile tătarilor.

În 1924 Stalin a fondat la Tiraspol aşa-zisa Republică Socialistă Sovietică Moldovenească cu scopul de a lua Basarabia şi apoi Moldova, şi de atunci **nu se mai întrebuinţează de ruşi cuvântul "*Basarabia*", ci cuvântul "*Moldova*". Dar noi din Bucureşti îi spunem "*Basarabia*" şi ne gândim că este jumătatea de est a Moldovei.**

Privitor la Basarabia sunt două lucruri distincte:
- întâi ceea ce istoriografia tace - deci ascunde nişte secrete pe care am să-mi permit să le spun,
- şi apoi secretul care mi s-a spus mie de Alexandrina Russo.

Repet că ambele sunt o contribuţie originală la istoriografie.

I. Ce ascunde istoriografia
(şi ascunde în mod intenţionat)

Ascunde faptul că în iunie 1916 s-a schimbat guvernul la Petrograd şi în locul unui guvern filo-antantist a venit un nou guvern Boris von Sturmer cu program de a încheia pacea separată cu Germania şi de a scoate Rusia din război. (După doi ani de război, conducătorii Rusiei ţariste simţeau că nu mai pot rezista şi pentru a preveni revoluţia s-au gândit la pacea separată.) Şi au început tratative secrete între Germania şi Rusia la o staţiune balneară din Suedia.

Dacă în secolul al XVIII pacea dintre ruşi şi nemţi s-a făcut cu împărţirea teritoriului Poloniei, acum, în secolul XX, pacea dintre ruşi şi germani urma să se facă cu împărţirea teritoriului României: ruşii să ia Moldova până la Carpaţi; Galiţia (de la Austria) urma să treacă la Germania, iar în locul Galiţiei Austria să primească Valahia (Muntenia) şi Oltenia. Astfel urma să fie împărţită România. Asta era situaţia în iunie 1916.

Ca să poată împărţi România care era în stare de neutralitate, trebuia adusă pe poziţie de beligeranţă; ni s-a dat ultimatum de ruşi să intrăm în război. Ca să ne atragă, ruşii ne-au momit că armata gen. Brusilov din Galiţia va porni în ofensivă şi va veni în întâmpinarea armatei române pe valea Tisei, deci că noi aveam misiune numai până în Transilvania pentru că urma a se face front comun cu ruşii.

Am intrat în război. După ce ne-au văzut intraţi în război şi trecuţi pe poziţii de beligeranţă, ruşii n-au făcut nimic şi armata Brusilov a rămas a acolo unde era: ne-a lăsat în Transilvania singuri, aşa că am fost imediat învinşi şi a trebuit să ne întoarcem înapoi peste Carpaţi, în retragerea aceea îngrozitoare pentru stabilizarea frontului, pe aliniamentul Focşani – Nămoloasa - Galaţi, unde am rezistat cât am putut.

Francezii, care erau "cu cuţitul ajuns la os" din bătălia de la Verdun (cea mai mare bătălie, în care au murit 1 300 000 de ostaşi germani şi 1 000 000 de ostaşi francezi, câştigată de mareşalul Petain), au trădat România şi au încheiat atunci, în vara lui 1916, după intrarea noastră în război, un tratat secret cu Rusia (încă ţaristă, condusă de acest Boris von Sturmer), un tratat secret ca să prevină ceea ce bănuiau şi francezii: tratativele secrete cu nemţii de scoatere a Rusiei din război. Ei aveau interes ca armata germană să fie blocată pe frontul de est şi să nu vină pe frontul de vest peste ei, la Paris. Şi în acest tratat secret era dată întreaga Moldovă până la Carpaţi ruşilor şi dreptul Rusiei de a lua un culoar de-a lungul Mării Negre până la Constantinopol, la Marea Egee (care era visul ruşilor şi testamentul lui Petru cel Mare şi al Ecaterinei a doua).

Al doilea lucru pe care istoriografia îl ascunde este ce s-a întâmplat la conferinţa de pace de la Paris 1919-1920 în legătură cu România.

Ceea ce s-a făcut cu restul Europei ştie toată lumea, dar ce s-a făcut cu România se ascunde.

Delegaţia noastră era condusă de Ionel I. C. Brătianu, mare patriot român; **Clemenceau l-a luat deoparte şi i-a spus: „*Domnule, Dvs., România, să faceţi abstracţie de tratatele secrete semnate cu Franţa, cu Anglia şi cu Rusia, dinainte de război.*"** (**România avea nişte tratate secrete prin care ni se recunoştea Transilvania până la Tisa şi Banatul în întregime.**) **Brătianu a spus "*Nu*"**, supărându-i astfel şi pe englezi, şi pe francezi.

- Vă referiţi la tratatele pe care România le-a făcut în 1916, la intrarea în război?

- Înainte de intrarea în război. Deci cu se s-a condiţionat intrarea noastră în război. Tratate secrete negociate de Ionel Brătianu cu multă dificultate: doi ani s-a muncit la ele, cu păstrarea aparentă a neutralităţii.

Începe conferinţa de pace de la Paris şi vine "bomba cea mare" pe care nu o cunoştea nimeni - şi asta nu se spune:

Woodrow Wilson, preşedintele Americii, a venit ca un fel de Dumnezeu atotstăpânitor **şi a dictat planul de fondare a Israelului european** cu capitala la Lemberg (care acum se numeşte Lvov) **şi cu anexarea tuturor teritoriilor din jur: lua toată Galiţia, Slovacia, Maramureşul, Bucovina, Moldova, Basarabia şi o parte din Ucraina şi făcea un stat, Israelul european**, cu capitala la Lvov. Acesta a fost planul cu care a venit Wilson.

Planul acesta - care a venit pe neaşteptate - **nu prea a fost agreat de englezi şi de francezi, pe motiv nu naţional, ci financiar**, pentru că tot acest teritoriu avea numai o treime populaţie evreiască şi, ca să poată să fie Israelul european,

trebuia ca acea treime evreiască să dispună de un aparat represiv de mare putere ca să poată să țină în intimidare și în paralizare cele două treimi de populație neevreiască.

În plus, acest teritoriu este agricol, fără industrie, și deci banii nu se puteau lua de la autohtoni și trebuia să îi dea Anglia, Franța, America și Italia. Italia n-avea nici un ban. Anglia (Lloyd George David) și Franța (Clemenceau) au refuzat pe motiv că țările lor nu pot plăti. Când a auzit Senatul american că trebuie să plătească tot, s-a supărat și l-a rechemat pe Wilson.

Dar acest plan a rămas ca o inițiativă, ca proiect de viitor. Dacă nu se poate fonda acest Israel european cu capitala la Lemberg, să se fondeze cel puțin altul, chiar dacă mai mic - și **ochii au căzut pe Basarabia care nu era în nici un tratat secret, nu era trecută pe nicăieri. Și a rămas să se facă Israelul european în Basarabia.**

Asta este explicația pentru care unirea de la Alba Iulia a fost recunoscută de parlamentele englez, francez, american și italian, dar **unirea de la 27 martie 1918 a Basarabiei cu România a fost recunoscută numai de guverne, nu și de parlamente.**

De ce au recunoscut guvernele:

Guvernele au recunoscut pentru a obliga Bucureștiul să plătească o cotă parte pentru că Rusia țaristă, cu capital englez și francez, își crease industria de armament de la Putilov și toată marea industrie din Ural.

Băncile occidentale erau creditoare ale Rusiei țariste, dar veniseră bolșevicii și Lenin anulase toate aceste datorii ale Rusiei țariste.

Brătianu și România au fost obligați (de guvernul englez, francez și american) să despăgubească băncile din Occident cu cota-parte care revenea teritoriului Basarabiei din toate datoriile acestea făcute de Rusia țaristă.

Ionel Brătianu a protestat și a spus că banii aceia nu s-au investit pe teritoriul Basarabiei, nu s-au adus în Basarabia, ci s-au dus la Putilov și la industria din Munții Urali, și că din banii aceia s-a plătit aparatul represiv care terorizase populația Basarabiei.

Totuși a trebuit să le plătească, și România, în perioada aceea a guvernului lui Brătianu, 1922 - 1926, a plătit aceste datorii, cu foarte multă greutate: era multă sărăcie, armata noastră mânca mămăligă la cazarmă și soldații noștri erau în opinci, pentru că nu avea bani statul pentru bocanci.

Am plătit această cotă-parte din datoriile Rusiei țariste către bănci din Occident, cotă-parte pe teritoriul Basarabiei, așteptând ca apoi să se facă întrunirea parlamentelor englez, francez și american, care să recunoască unirea Basarabiei cu România.

Ei bine, această întrunire nu s-a făcut niciodată.

Numai italienii lui Mussolini (târziu, în 1927) **au recunoscut și la nivel de parlament;** parlamentele de la Londra, de la Paris și de la New York nu au recunoscut niciodată unirea Basarabiei cu România.

Nici un istoric nu spune nici de ce au recunoscut guvernele, nici de ce nu au recunoscut parlamentele.

Acesta este secretul Basarabiei: **Basarabia era destinată să devină Israelul european, cu capitala la Chișinău, stat binațional, cu evreii clasă conducătoare și exploatatoare, și cu bieții basarabeni clasă subordonată și exploatată.**

De aceea nu s-a recunoscut unirea Basarabiei cu România de către parlamentele englez, francez și american.

- Mulțumim, d-le doctor.

În numărul viitor vom prezenta secretul Basarabiei dezvăluit dvs. de d-na Alexandrina Russo.

A consemnat Nicador Zelea Codreanu

***

"Hronic Legionar" - Octombrie -

1927 – înființarea primului cuib legionar din București, sub conducerea lui Andrei Ionescu (17 oct.)

1932- apariția revistei bilunare "*Axa*", grupul de tineri intelectuali al revistei se încadrează în Mișcarea Legionară (20 oct.)

1935 – interzicerea muncii legionare în interesul Bisericii, de către Sf. Sinod condus de patriarhul Miron Cristea (4 oct.)

- apariția revistei "*Glasul strămoșesc*" (la Cluj) sub conducerea șefului Ardealului Legionar, av. și dr. Ion Banea (19 oct.)

1936 – apare cartea Căpitanului, "*Pentru legionari*" (Ed. Vestemean, Sibiu) (1 oct.)

- sfințirea troiței ridicate de muncitorii legionari la Azuga, pe muntele Sorica, în memoria eroilor căzuți în primul război mondial (25 oct.)

- Căpitanul înființează **Corpul Muncitorilor Legionari** sub conducerea ing. Gh. Clime, comandant al Bunei Vestiri (25 oct.)

1937 – Căpitanul inaugurează Consumul Legionar Obor (3 oct.)

- Căpitanul formulează cele 10 porunci ale comerțului legionar (7 oct.)

- moare gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, șeful Partidului "*Totul Pentru Țară*" (9 oct.)

- ing. Gh. Clime, comandant al Bunei Vestiri, devine șeful Partidului "*Totul Pentru Țară*" (12 oct.)

- Căpitanul inaugurează restaurantul-pensiune legionar de la Predeal (24 oct.)

1940 - reînhumarea, la Predeal, a elitei legionare masacrate de autorități în lagărele de la Miercurea Ciuc și Vaslui în noaptea de 21/22 sept. 1939 (27 oct.)

1949 – împușcarea grupului Dabija (luptători în munți împotriva comuniștilor) (28 oct.)

1953 – condamnarea la moarte și împușcarea legionarilor parașutați din ordinul lui H. Sima în țara ocupată de sovietici

***

ANUNȚ:

CONTRIBUIE ȘI TU LA STATUIA LUI CORNELIU ZELEA CODREANU!

"*Acțiunea Română*" declanșează campania de colectare a materialului necesar confecționării bustului din bronz lui Corneliu Zelea Codreanu.

În fiecare miercuri, între orele 16.30 – 18.30, se primește **orice cantitate de cupru**, la sediul Asociației din **str. Mărgăritarelor nr. 6**, sect. 2, București (zona Circului).

Lista a fost deschisă de președintele "*Acțiunii Române*", Nicador Zelea Codreanu, cu 20 kg de cupru.

TEROAREA HORTHYSTĂ

Scurtă retrospectivă istorică

Maghiarii au pătruns pe teritoriul ţării noastre spre sfârşitul sec. IX şi începutul sec. X, întâmpinând o rezistenţă dârză din partea formaţiunilor statale din Transilvania.

Încetul cu încetul, regii unguri pătrund mai organizat," consolidează şi îşi extind dominaţia pe întreaga Transilvanie într-un răstimp de peste 200 de ani.

Veniţi în calitate de cuceritori, convieţuirea multiseculară a maghiarilor cu populaţia autohtonă a fost, ca să folosim un eufemism, tensionată, românii fiind consideraţi ca toleraţi nefăcând parte din "*unio trium naţionum*" (maghiari, germani, secui). Populaţia majoritară română a fost supusă unei adevărate ofensive de deznaţionalizare. S-au ridicat bariere în calea promovării sociale: înnobilarea, înzestrarea cu pământ, obţinerea de drepturi şi privilegii **erau condiţionate de apartenenţa la catolicism**, de maghiarizarea populaţiei autohtone. Sinodul de la Buda din 1299 a decis interdicţia credincioşilor ortodocşi - deci a românilor - de a-şi construi lăcaşuri de cult, şi chiar şi mai mult: de a participa la slujbe religioase în bisericile existente. Sigismund, rege al Ungariei, a hotărât ca *„preoţilor care vor boteza vreun copil în religia ortodoxă să li se confişte averea"*.

Persecuţiile au urmat şi după bătălia de la Mohacs (1526), când **Ungaria a fost transformată în paşalâc şi Transilvania a devenit principat autonom**.

Viaţa confesională a românilor ardeleni a fost supusă unei permanente acţiuni de prozelitism agresiv. Rezistenţa românilor a fost practic totală.

Năzuinţa de secole a ardelenilor de a se uni cu ţara s-a împlinit la finele primului război mondial, odată cu prăbuşirea dualismului austro-ungar.

Revoluţia bolşevică Bela Kun

A urmat, după cum se ştie, revoluţia bolşevică condusă de Bela Kun şi agresiunea Republicii Ungare a Sfaturilor **împotriva României** pentru reocuparea Transilvaniei.

Armata română, la 4 aug. 1919, a ocupat Budapesta. Guvernul bolşevic a fost înlocuit de un guvern social-democrat care nu a rezistat decât 2 zile. Deşi trupele române ocupaseră cea mai mare parte din Ungaria, nu s-au amestecat în situaţia tulbure existentă.

Contraamiralul Horthy

Partea de nord-vest a Ungariei a rămas liberă. În această zonă **contraamiralul Miklos Horthy** a organizat o armată, erijându-se în conducătorul ţării. În teritoriul controlat de M. Horthy s-a instaurat "*teroarea albă*". A fost momentul în care, pentru prima oară, **armata română s-a amestecat pentru a impune ordinea şi a apăra pe cei mai ameninţaţi** (printre care, şi evreii).

Apoi românii au părăsit Budapesta şi s-au retras în ţară, dincolo de hotarul stabilit de Conferinţa de pace de la Paris.

Horthy s-a instalat în întreaga Ungarie, extinzând "*teroarea albă*" pe întreg teritoriul. S-a dezlănţuit antisemitismul rasist, au fost torturaţi, arestaţi, spânzuraţi toţi cei consideraţi ca adversari ai regimului.

La 1 martie 1920 Horthy a devenit regent, impus prin forţa armată. S-a instituit astfel **primul regim de dictatură de tip fascist în Europa, cel mai reacţionar regim social-politic de pe continent.** Consolidarea puterii „regentului" a fost făcută prin exploatarea amărăciunii naţiunii maghiare, frământate de pierderile teritoriale suferite.

Istorici, oameni politici, ziarişti străini au calificat dictatura horthystă ca fiind un *„stat ticălos, guvern de jaf, tortură, un guvern de asasinat"*.

Venirea la putere a lui Mussolini şi mai apoi a lui Hitler au ridicat speranţele Ungariei de revizuire a hotărârilor de la Versailles şi Trianon. Întreaga politică horthystă din perioada interbelică a fost concentrată în această direcţie, şi de aici şi duşmănia faţă de forţele Antantei învingătoare în război. Un singur exemplu: la începutul „erei Horthy", biletele Băncii Franceze au fost falsificate în Institutul Cartografic Naţional din Budapesta din ordinul guvernului care intenţiona să ruineze astfel statul francez, considerat responsabil de Tratatul de la Trianon.

La 20 sept. 1938 Horthy a ordonat: *„Soldaţi, înaintaţi până la hotarele milenare, până la piscurile Carpaţilor"*. Era un ordin prematur deoarece **numai după Dictatul de la Viena, din 30 aug. 1940, o parte din Transilvania a intrat sub stăpânirea regimului horthyst: 42 243 km cu o populaţie românească de peste 1,3 mil. locuitori.**

Scurtă notă biografică: **Miklos Horthy de Nagybama** ("viteaz de Baia Mare"), născut în 1868, a urmat Academia navală din Fiume şi a fost făcut contraamiral şi aghiotant al Împăratului de la Viena.

Parlamentul şi Armata l-au impus la cârma statului în 1920, ca regent în aşteptarea împăratului Carol IV de Habsburg detronat la Viena (dar chiar regentul l-a împiedicat să restaureze regatul ungar).

În urma Dictatului de la Viena a anexat nord-vestul Transilvaniei (puţin mai înainte anexase sudul Slovaciei şi Ucraina subcarpatică).

Când situaţia frontului s-a întors în favoarea Aliaţilor, a încercat să negocieze cu URSS un armistiţiu separat, dar a fost ridicat de un comando german şi dus, cu domiciliu forţat, în Reich.

În 1949 s-a refugiat în Portugalia, unde a murit, în 1957.

Teroarea horthystă

Din momentul în care acest teritoriu a fost evacuat de trupele române, au început actele de terorism împotriva românilor şi evreilor. Era rezultatul unui **program premeditat de intimidare şi exterminare a poporului român.**

Într-o broşură publicată la Budapesta şi răspândită din ordinul lui Horthy, intitulată *„Fără milă"*, se pot citi rânduri demenţiale ca acestea: *„Voi omorî pe orice român pe care-l voi întâlni în drumul meu ... noaptea voi pune foc satelor româneşti. Voi trece prin ascuţişul săbiei toată populaţia. Voi otrăvi fântânile. Voi ucide copii la sânul mamei lor ... Nu voi avea milă pentru nimeni. Nici pentru copii, nici pentru mamele însărcinate. Răzbunare. Fără milă, răzbunare crudă"*.

Teroarea a început la 9 sept. 1940, în comuna Trăznea din judeţul Sălaj, horthyştii au asasinat 81 de locuitori; în comuna Ip, în noaptea de 13-14 sept., au fost ucise 159 de persoane, femei, copii, bătrâni. Caselor locuite de români li s-a dat foc. Împotriva intelectualilor români, dezlănţuirea a fost demenţială: protopopul Aurel Munteanu din Huedin a fost torturat în piaţa oraşului timp de mai multe ore, după care i s-a înfipt un ţăruş în gură, care a ieşit prin ceafă; în com. Fântâna Mare din jud. Sălaj au fost îngropaţi de vii mai mulţi români. Pe stadionul din Oradea au fost spânzuraţi 30 de români. La 23 sept. au fost masacrate în com. Mureşanii din Câmpie familiile învăţătorului Gheorghe Petre, preotul Andrei Bujor. Preotului Pompei Onofrei din Cluj i-au fost smulse barba şi părul, a fost legat cu sârmă de gât şi târât pe străzile oraşului.

Lista ororilor e lungă.

Mai trebuie aminte, totuşi, şi **câteva fapte petrecute la sfârşitul războiului:** în com. Sărmaş au fost ucişi în noaptea de 16-17 sept. 1944, 126 de evrei, femei, bărbaţi şi copii; în satul Moisei din Maramureş, 29 de ţărani au fost închişi într-o casă şi li s-a dat foc, după care au fost incendiate 260 de case. În Banat au fost executate 50 de persoane.

Torturile, asasinatele erau făcute pentru a-i determina pe români să-şi părăsească locuinţele şi să se refugieze pe teritoriul României.

Văzând că aceste procedee barbare au dat rezultate mediocre, autorităţile horthyste au trecut la expulzarea locuitorilor români.

Aprox. 218 000 de români au fost arestaţi, îmbarcaţi în vagoane de marfă şi expediaţi în România - sunt numai cei înregistraţi oficial, deoarece alţi 60-70 000 au trecut în România fugind de regimul de teroare dezlănţuit de bandele horthyiste.

Numărul românilor din nordul Transilvaniei s-a micşorat şi prin organizarea unor detaşamente de muncă trimise în Germania.

Pentru alte mii de români s-au construit lagăre de concentrare.

Limba română a fost interzisă treptat în şcolile de stat; liceele româneşti au fost desfiinţate; au fost alungaţi preoţi (în total cca 140); multe biserici ortodoxe au fost devastate, dărâmate.

profanate (altele sigilate şi închise) - de pildă biserica din Bicsad a fost transformată în WC public.

O minoritate etnică din nordul Transilvaniei împotriva căreia s-au înverşunat horthyştii a fost **minoritatea evreiască**. Această minoritate a fost deportată aproape în întregime în lagărele de concentrare naziste. Au pierit peste 140 000 de evrei în lagărele de la Auschwitz, Dachau, Birkenau ş.a.

Astăzi

După 60 de ani de când România s-a reîntregit cu partea din Transilvania, răpită samavolnic în 1940, **la Budapesta se fac auzite declaraţii precum "*minoritarii maghiari din ţările vecine fac parte integrantă din naţiunea maghiară şi sunt subordonaţi guvernului şi parlamentului de la Budapesta*"**. Aceasta nu înseamnă altceva decât că maghiarii din afara Ungariei, deci şi cei aproximativ 1,7 mil. din ţara noastră, să se organizeze ca autonomie minoritară, cu parlament propriu, cu poliţie proprie etc.

Fostul ministru de externe Geza Ieszensky declara în 1993 că "*Într-o primă fază... urmărim ca Transilvania să devină un spaţiu complementar economiei maghiare..., iar ca scop politico-strategic, unirea maghiarilor în graniţele lor înainte de Trianon.*"

Nu putem să ignorăm că în anii 90 rămăşiţelor pământeşti ale fostului dictator, Horthy, li s-au făcut funeralii naţionale în Ungaria.

Rezultă din toate aceste sumare relatări că maghiarimea nu a învăţat nimic din lecţiile istoriei.

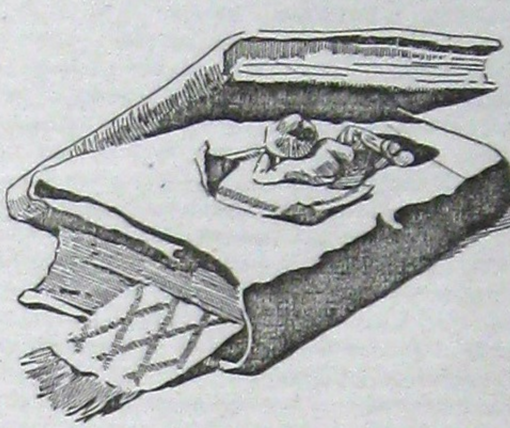
Radu Constantin

***

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI"

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei ziarului. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: "*Cum s-a constituit Statul naţional-legionar şi ce funcţii au deţinut legionarii?*"

a fost dat, de data aceasta, de două persoane **(din Bucureşti): Robert Grătianu, 24 ani şi Bogdan Anghel, 27 ani** (*cel care a câştigat şi concursul de luna trecută*).

Pe fiecare din cei doi îi aşteaptă la sediul redacţiei premiul promis (cartea "*Fără Căpitan*" de Const. Papanace).

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

- **Cronologia evenimentelor care au condus la constituirea statului naţional-legionar:**

În seara de 3 sept. 1940, din iniţiativa lui Horia Sima, legionarii **au încercat să dea o lovitură de stat (care a eşuat).**

- La Braşov legionarii n-au reuşit să ajungă până la postul de Radio Bod (fixat ca obiectiv); au atacat Regimentul 41 Artilerie, Legiunea de Jandarmi, fiind respinşi; Palatul Telefoanelor şi Chestura de Poliţie au fost singurele instituţii ocupate.

- La Constanţa legionarii au atacat comandamentul diviziei de la cazinoul militar, încercând să-l preia, dar încercarea a eşuat; nici Chestura şi nici gara n-au putut fi preluate; Poşta şi Centrala Telefoanelor au fost ocupate doar pentru câteva ore, iar Prefectura, Legiunea şi Inspectoratul de Jandarmi au fost ocupate până a doua zi dimineaţa, când legionarii s-au predat.

- La Bucureşti legionarii s-au "*limitat la câteva acţiuni diversioniste*", conform H. Sima ("*Sfârşitul unei domnii sângeroase*", pg. 233): manifeste, o grenadă, câteva focuri de revolver; Palatul Telefoanelor şi postul de Radio Băneasa au fost scoase doar pentru câteva ore din funcţiune.

Notă: În aceasta a constat încercarea de lovitură de stat: acţiuni minore, la Braşov şi Constanţa, pentru a răsturna regele din Bucureşti!!

În Bucureşti, la miezul nopţii se adunase pe Calea Victoriei o coloană de manifestanţi de câteva mii de oameni (**populaţie civilă**) **care cerea abdicarea lui Carol al II-lea, revoltată de cedarea recentă a nordului Ardealului (şi a Basarabiei).**

Forţele de ordine n-au intervenit pentru că "*Guvernul Gigurtu avea o alcătuire hibridă şi era incapabil să menţină ordinea*" (H. Sima – "*Sfârşitul unei domnii sângeroase*", pg. 236).

De aceea, pentru menţinerea ordinii interne perturbate de revolta spontană a populaţiei civile din Capitală, a doua zi dimineaţa (4 sept. 1940), **Carol al II-lea l-a numit pe gen. Antonescu prim ministru.**

În acea dimineaţă **H. Sima, ascuns la Braşov**, la fam. dr. Polonyi; **aflând că doar în două clădiri din Braşov legionarii mai rezistau, pornise deja spre graniţă ca să-şi salveze pielea.** Aflând însă că gen. Antonescu fusese numit prim ministru, **s-a întors din drum** – conform H. Sima, "*Sfârşitul unei domnii sângeroase*", pg. 235.)

Apoi, pe 5 sept. 1940 gen. Antonescu a fost investit de Carol al II-lea cu puteri depline.

Ca atare, gen. Antonescu a încercat să obţină (prin Mihai Antonescu, noul ministru de Justiţie) **adeziunea legionarilor la rămânerea lui Carol al II-lea pe tron, cu gen. Antonescu conducător al statului.**

Sima a acceptat (conform H. Sima, "*Sfârşitul unei domnii sângeroase*", pg. 235).

Între timp însă, cum ordinea nu se restabilise încă, Carol îl chemase pe gen. Coroamă, şeful trupelor armate din Bucureşti, pentru a trage în manifestanţi. Acesta a refuzat.

În dimineaţa următoare (6 sept. 1940), Carol al II-lea, văzând că nu mai era susţinut nici de oamenii politici, nici de armată, a abdicat, predând dictatura sa gen. Ion Antonescu, cu condiţia să-i asigure fuga din ţară (paza personală şi recuperarea averii).

Notă: De fapt, acesta este punctul critic al întregii serii de evenimente de la începutul lui sept. 1940: dacă Armata ar fi acceptat să tragă în manifestanţi, Carol al II-lea n-ar fi abdicat (şi n-ar mai fi existat nici un "stat naţional-legionar")!

Sima s-a pus la dispoziţia gen. Antonescu pentru formarea guvernului, dar **gen. Antonescu a solicitat întâi colaborarea liberalilor şi ţărăniştilor. Cum tratativele cu aceştia trenau în timp ce H. Sima purta tratative aprige pentru colaborarea Mişcării, "*Gen. Antonescu a trebuit să se resemneze să formeze guvernul numai cu Mişcarea Legionară*"** (H. Sima – "*Era libertăţii*", pg. 20).

De aceea, la 14 sept. 1940, prin decret semnat de regele Mihai şi de gen. Antonescu (conducător al statului, cu puteri depline), s-a creat statul naţional-legionar.

Decretul s-a dat ca urmare a legământului oficial al Mişcării Legionare faţă de gen. Antonescu: "*Mişcarea Legionară răspunde cu toată însufleţirea şi toată bucuria la chemarea Gen. Antonescu, fiind gata să-l urmeze în orice împrejurare şi să se identifice cu fiinţa noului Stat.*"

- **Funcţiile deţinute de legionari: Internele şi Externele, ministerele sociale** (în număr de patru: Ministerul Educaţiei şi Cultelor, Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor sociale, Ministerul Presei şi Propagandei, Ministerul Lucrărilor Publice şi Comunicaţiilor) **şi un subsecretariat la Ministerul de Finanţe, plus administraţia locală** (prefecturile şi primăriile). **(H. Sima era vice prim ministru.)**

ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: De când datează cămaşa legionară şi ce simbolizează culoarea ei?

PREMIU: "*Corneliu Zelea Codreanu altceva decât Horia Sima*" – Şerban Milcoveanu.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, bl. V39, ap. 37
SECT. 3, BUCUREŞTI; Tel.: (021) 322 3832

Revista se difuzează şi la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI şi din alte zece mari oraşe ale ţării: Arad, Baia Mare, Braşov, Cluj, Iaşi, Predeal, Râmnicu Vâlcea, Suceava, Târgu Mureş, Timişoara, precum şi în alte localităţi pe care nu le mai enumerăm.
Vă rugăm cereţi revista întrucât distribuitorii n-o afişează!

Romulus Vasilescu - Arad: Ne întrebaţi "*ce fel de intelectual a fost Haig Acterian*". A fost teatrolog, autorul unei temeinice monografii Shakespeare; actor, regizor şi apoi Director al Teatrului Naţional din Bucureşti (sept. 1940 - ian. 1941). Printre piesele puse în scenă în această perioadă amintim de drama "*Icarii de pe Argeş*" de Ion Luca, o parafrază la balada Meşterului Manole, care, potrivit presei, capătă pe scenă "duh legionar". Actorii au fost de primă categorie: Emil Botta, Toma Dumitriu, Tanţi Economu, pictorul scenograf fiind Gh. Vânătoru. Afişul arată 17 reprezentaţii. La 6 dec. 1940 a avut loc premiera piesei naziste "*Isabella, regina Spaniei*" de austriacul Herman Otner. Pasaje din discursurile lui Hitler întăresc replici naţionaliste ale eroilor din vremea Inchiziţiei! Au fost, totuşi, 53 de reprezentaţii. După evenimentele din 21-23 ian. 1941, pentru "subminarea ordinei de stat", Haig Acterian a primit 12 ani de temniţă grea. Imediat după declanşarea războiului încarceratul a cerut să fie trimis pe front. A luptat în prima linie, în Cuban(!!) şi a dispărut în 1943, în împrejurări niciodată cunoscute.

Emil Camuleanu – Suceava: Pictorul Alexandru Basarab a fost o figură proeminentă a Mişcării Legionare: comandant legionar, şeful Organizaţiei "*Doamnele Legionare*", şef al familiei legionare "*Ideea românească*" (care grupa oameni de litere, filosofie şi artă), deputat de Ialomiţa în 1937 pe listele partidului "*Totul Pentru Ţară*". S-a născut la 11 aug. 1907 în oraşul Bacău, absolvind Academia de Belle Arte şi Facultatea de Drept. A lucrat la restaurarea faţadei exterioare a Bisericii *Sf. Ilie Gorgani*, aşa cum arată ea astăzi. S-a specializat în gravură, în special gravură pe linoleum, gen pe care îl va consacra posterităţii. Gravurile poartă amprenta stilistică inconfundabilă a autorului lor. În 1940 a avut o expoziţie personală în sala *Dalles*, cu o bună primire din partea publicului şi criticii. În 1941 a fost arestat şi trimis în prima linie, într-o unitate "care nu trebuia să se mai întoarcă", căzând prizonier în primele zile ale războiului în Basarabia. A fost ucis pe 8 iulie 1941 de către un militar sovietic.

Olga Bârsan - Bucureşti: Ne scrieţi că preferinţele dvs. se îndreaptă către cărţile de memorialistică şi ne trimiteţi opt pagini de spicuiri din cărţile citite, sugerându-ne să publicăm câteva extrase pe care le considerăm necesare. Ne conformăm. Petre Pandrea, într-o discuţie avută cu scriitorul evreu Felix Aderca: "*Îmi spunea că deplora moartea lui Codreanu care a fost un mare om, o apariţie genială, o forţă etică fără seamă şi a cărui moarte de sfânt este o pierdere ireparabilă.*"

Ion Movileanu - Bucureşti: Din lipsă de spaţiu vă răspundem în stil telegrafic despre "marea epurare sovietică din anii 30": la plenara din febr.-martie 1937 Stalin a afirmat că în Armata Roşie "s-au infiltrat mulţi spioni". În 2 ani au fost eliminaţi 3 din cei 5 mareşali, toţi comandanţii de corp de armată, 8 amirali din cei 9, 50 de generali de corp de armată din 57, 154 de generali de divizie din 186, toţi cei 16 comisari de armată, 25 de comisari de corp de armată din 28. Marea majoritate dintre aceştia au fost executaţi. Au fost arestaţi 72 din cei 93 de membri ai Comitetului Central, 21 din cei 35 de membrii supleanţi, 319 din 385 secretari regionali, 2210 din 2750 de secretari locali. În "economia terorii" nu a fost "neglijată" nici organizaţia tinerilor comunişti, "Komsomolul". Fostul ministru de externe, Litvinov, din 1937 şi până la sfârşitul vieţii, a avut revolverul "pregătit", astfel încât, dacă suna soneria la miezul nopţii, să nu fie nevoit să "suporte consecinţele". Teroarea s-a oprit pentru că se ajungea ca aprox. un sfert din populaţia URSS (!) să se găsească în detenţie. Dar în timpul războiului, pe parcursul primilor trei ani, comandanţii militari au continuat să fie executaţi pentru pierderile suferite pe câmpul de luptă.

Olguţa Sandu - Bucureşti: Ne sugeraţi să publicăm câte ceva şi despre Nichifor Crainic, cel care a condus ziarul naţionalist "*Calendarul*" şi timp de 22 de ani revista "*Gândirea*". Cum sugestia dvs. o considerăm bună, reproducem un fragment din articolul "***Tehnica fără suflet***" pe care ni-l trimiteţi, **ultimul articol al lui Nichifor Crainic** care a apărut în revista "***Gândirea***" în aug. 1944 (înaintea datei de 23!). La 60 de ani de la apariţie, părerile autorului sunt, pentru cei mai mulţi, şi astăzi valabile: "***Ţara maşinilor a produs un om mecanizat, care se ignoră pe sine însuşi, cum îşi ignoră şi semenii.*** *Frenezia tehnică l-a redus la o viaţă de senzaţii epidemice, neîngăduindu-i răgazul ca aceste senzaţii să se modeleze în bogăţia lăuntrică a spiritului.* ***Americanul e omul care şi-a pierdut sufletul şi e cu neputinţă să-l mai găsească în atmosfera exasperantă de civilizaţie materialistă. Singură cultura****, cu generoasele ei valori ideale, cu adâncirile ei în abisul inimii, cu zborurile ei în infinitul cugetării,* ***ar fi fost capabilă să facă un om din ceea ce tehnica maşinistă a făcut un monstru modern. Cultura însă****, în gloriosul şi nobilul sens al tradiţiei europene,* ***e cu neputinţă să se dezvolte într-o lume*** *fără tradiţii spirituale, unde <<zgârie-norul>> ţine locul catedralei gotice sau a domului italic, unde cinematograful ţine locul teatrului şi al picturii, unde jazz-ul ţine locul muzicii,* ***unde catastiful ţine locul filosofiei****, unde viteza ţine loc contemplaţiei şi al poeziei,* ***unde sectele isterice ţin locul creştinismului, iar gangsterismul locul moralei publice."***

Paul Braşoveanu - Iaşi: Aveţi dreptate să fiţi impresionat de calitatea excepţională, în alb-negru, a documentarelor germane existente în arhivele celor mai mari cinemateci din lume, documentare difuzate pe canalul TV "*Discovery*", în cadrul emisiunilor dedicate marilor bătălii din timpul celui de-al doilea război mondial. Ne semnalaţi un film documentar german dedicat *Jocurilor Olimpice de la Berlin*. Studiourile germane *U.F.A.* erau, poate, cele mai bine dotate tehnic din Europa. Filmul cu subiect sportiv a fost realizat de faimoasa regizoare Leni Riefenstahl, regizoarea oficială a regimului hitlerist, la care se adaugă alte două lungi documentare, cel mai cunoscut fiind "*Triumful Voinţei*". Tehnic, filmele sunt impecabile, imaginea lor e desăvârşită. Pelicula "*Triumful Voinţei*" va deveni cel mai bun film propagandistic realizat vreodată. Frumuseţea corpurilor umane din filmul dedicat Jocurilor Olimpice este pusă în slujba preceptului nazist de forţă şi de invincibilitate a poporului german.

Felicia Grigor – Bucureşti: Ne trimiteţi o listă cu "paşoptiştii" care au fost francmasoni. Nu o publicăm, dar o continuăm cu câtiva miniştri de până la cel de-al doilea război mondial: Theodor Rosetti, Titu Maiorescu, Tache Ionescu, I.G. Duca, Octavian Goga, Const. Argetoianu, Alex. Vaida Voevod, şi cu alte personalităţi (Traian Vuia şi Ion Pillat). Şeful masoneriei române a fost Jean Pangal, născut la Nisa, în Franţa, în 1893 şi mort la Paris în 1966. Au combătut vehement masoneria dr. Nicolae Paulescu, Mişcarea Legionară, mareşalul Antonescu. Încă din 1933 Biserica Ortodoxă Română a condamnat deschis pe cei care aderaseră la lojile masonice.

Emilian Georgescu

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Radu Constantin, Emilian Ghika, Corneliu Mihai
Secretar de redacţie: *Nicolae Badea*
Relaţii cu publicul Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti
(zona Circului – intersecţie cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V. Lascăr)
Vineri, între orele $15^{00} - 19^{00}$
tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com